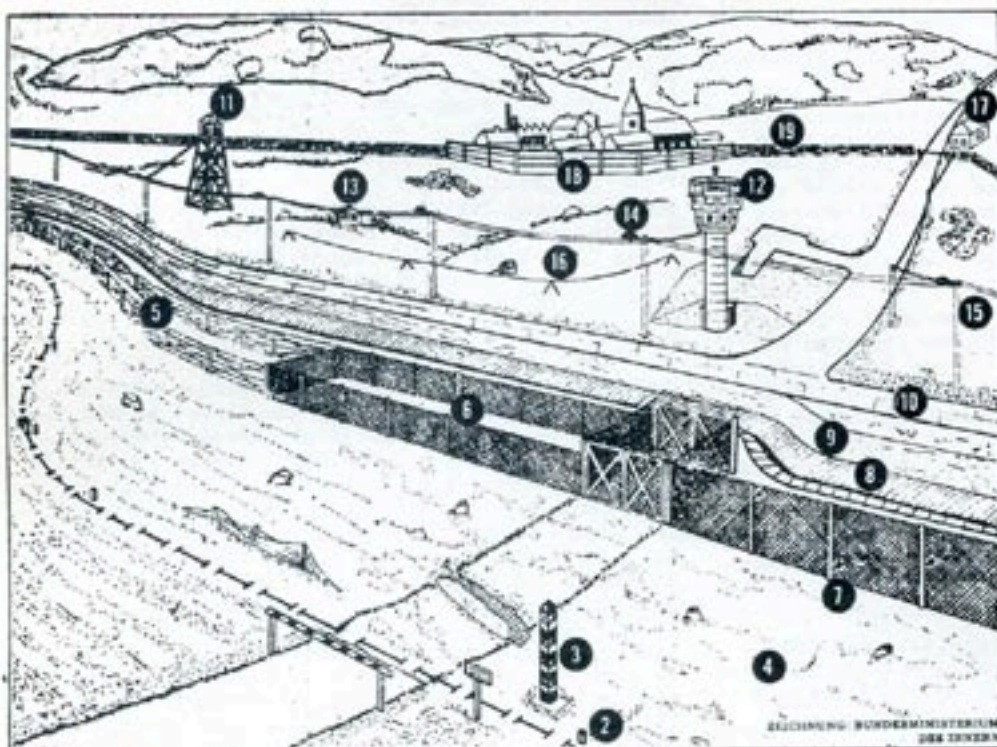

Östtyska gränsen:

EN MINA PER INNEVÅNARE!

artikel på sid 41

Teckning från västtyska inrikesministeriet som visar exempel på anläggningar längs gränsen.

- 2-3 Gränstornar
- 4 Upp till 100 m bred yta väster om gränsanläggning.
- 5 Dubbelt taggtrådsstängsel med minering mellan stängslen
- 6 Dubbelt 240 cm högt nätstängsel med minering mellan stängslen
- 7 Enkelt 320 cm högt nätstängsel med "dödsautomater"
- 8 Spärrdike för att stoppa fordon
- 9 6 m bred remsa för att säkra spår efter eventuella flyktingar
- 10 Väg för bevakningspersonal
- 11-12 Bevakningstorn
- 13 Bevakningsbunker
- 14 Strålkastare
- 15 Telefonledningar för gränsbekvakningen
- 16 Vakhundeanläggning
- 17 Kontrollpunkt
- 18 Betongmur som skyddar för "insyn"
- 19 Varningsstängsel, som är kopplat till alarmanläggningar

contra

mot socialism - för frihet

Oberoende politisk kvartalstidskrift

nummer 2 · 1976

årgång 2

Ledare:

Socialism utan gräns

För några år sedan fördes socialiseringsdebatten i riksdagen. Partierna deklarerade sina målsättningar och väljarna fick ta ställning. De borgerligas kraftfulla motstånd mot alla socialiseringsförsök gjorde att socialdemokraterna med stor skicklighet undvek socialiseringsfrågan. Det var bara de radikalaste inom SSU som talade öppet om socialisering. Och med vissa mindre undantag skedde inga större förändringar i statens företagsinnehav. Debatten om statlig företagsamhet var koncentrerad till frågan om de många misskötta statliga förlustbolagen.

Idag är bilden en helt annan. Inte så att man nu från socialdemokraternas sida öppet går fram med socialiseringsförelag. De krav i den riktningen som ställdes av den socialdemokratiska partikongressen (företastligande av läkemedelsindustrin och läromedelsproduktionen) ser partistrategerna inte på med positiva ögon. Man menar att sådana förelag riskerar att riva upp en ny socialiseringsdebatt, som socialdemokraterna bara kan förlora på. Utvecklingen går tillräckligt snabbt i socialistisk riktning redan nu, och en intensiv socialiseringsdebatt skulle snarast riskera att stoppa upp utvecklingen i socialistisk riktning.

Socialiseringsprocessen är idag självgenererande. Riksdagen behöver inte fatta några beslut. Det behövs ingen politisk debatt. Det ena företaget efter det andra faller som en mogen frukt i något statligt företags händer.

Det är idag fullt möjligt för de stora statliga företagen att utan riksdagsbeslut köpa in sig i det privata näringslivet. Det statliga investmentföretaget Svenska Navigator AB köpte under 1975 in ett tiotal företag, utan någon som helst socialiseringsdiskussion. En del av inköpen betalades t.o.m. i Navigator-aktier. Andra företagsköp har gjorts av andra statliga företag.

Den viktigaste orsaken till Navigators många köp är de speciella problemen för de mindre företagen. Det är inte bara Navigator som har köpt mindre företag. Många privata eller börsnoterade investmentbolag har också försatt sig.

Under året har emellertid flera storföretag också övergått i statens ägo, utan någon som helst socialiseringsdiskussion: Pripps, Eriksbergs, Rockwool (tidigare hälftenägt av staten), Götaverken och Calor-Celsius. Företag som tillsammans sysselsätter nära 30.000 anställda, eller ungefär 3% av den totala industriysselsättningen i landet.

Andra storföretag förhandlar f.n. med staten om gemensamma storprojekt. Stora Kopparberg diskuterar ett valverk i Gävle, Gränges diskuterar statligt delägande i olika delar av koncernen, Hynke har åtminstone tidigare förhandlat om samprojekt på raffinaderiområdet. Och staten har genom fjärde AP-fonden fått delägarskap i 23 börsnoterade företag. AP-fonden har redan styrelserepresenta-

tion i två företag. Och har begärt representation i ytterligare tre.

Det bör särskilt noteras att många av initiativen till statligt engagemang kommer från de privata företagen själva. Av olika skäl finner dessa företag samverkan med staten vara ett fördelaktigt alternativ.

En förklaring till denna utveckling kan vara att det krävs alltför tillstånd för att få driva företag i Sverige. Är staten med i projektet tror säkert många (med rätt eller orätt) att det blir lättare att lösa projektet genom alla tillståndsgivande instanser. Det här ger emellertid bara en del av förklaringen.

Inflationen kombinerad med inriktningen på alltmer kapitalintensiv industri gör säkert en betydligt större del av förklaringen. Skattesystemet och storföretagens alltför låga vinster gör att det blir svårt att få fram nytt kapital till de investeringar som måste göras. För att klara av de största investeringarna krävs utomstående kapital och då finns bara två alternativ: staten och utländska storföretag. De utländska storföretagen är dock sällan beredda att engagera sig i de stora projekt som vi här diskuterar. Det är alltför riskabelt att investera i det socialistiskt styrda Sverige. Många företag ställa därför inför valet mellan samarbete med staten eller en långsiktig tillbakagång på grund av kapitalbrist, en tillbakagång som kan kantas av många otrevliga finansieringskriser. Inflationen förstärker tendenserna. Avskrivningarna på maskiner och inventarier får göras på de bokförda nominella beloppen. Med en snabb inflation så räcker avskrivningarna långtifrån till att köpa en ny maskin när den gamla har tjänat ut. Företaget ställs åter inför problemet att skaffa friskt kapital utifrån.

Inflationen, kapitalintensiteten och byråkratin är tre faktorer som påskyndar den socialistiska utvecklingen. Alla tre faktorerna utnyttjas skickligt av socialdemokrater med socialiseringsambitioner. Och hittills har man inte behövt riskera någon borgerlig kritik för sina åtgärder. Vem vågar kritisera "handlingskraftiga politiker som räddar sysselsättningen"? Att man genom sin politik medvetet drivit fram den krisituation som kan utnyttjas i socialistisk riktning är en sak som är svår att föra i bevis.

Vi hoppas emellertid att vi genom denna artikel lyckats fåsta läsarens uppmärksamhet på den gigantiska socialiseringsoffensiv som förs av socialdemokraterna idag. Vi vill varna läsaren för att koncentrera allt intresse på de öppet socialistiska Meidnerska löntagarfonderna. Det förslaget kan mycket väl vara en avledningsmanöver, något att knyta upp socialiseringsdebatten kring, samtidigt som de viktigaste delarna av näringslivet tas över i tysthet.

Hotet mot företagen

Våra företag riskerar att smärjas in i reglerings-samhällets byråkratiska maskineri. Detta leder till att skaparkraften och expensionsviljan försvinner. Vi har i Sverige redan kommit långt på väg mot det förlamande regleringssamhället. Problemet diskuteras i denna artikel av fil dr Sven Rydenfeldt. Sven Rydenfeldt undervisar i nationalekonomi vid Lunds universitet.

Släpp den enskilda företagsenheten lös! Låt driftigt och företagssamt folk utveckla sin initiativ- och skaparkraft under största möjliga frihet! Resultatet kommer att bli en våldsam expansion och ett efterfrågeug på arbetskraft som absorberar rubb och stubb - unga och gamla, män och kvinnor, halta och lytta.

Otalliga konkreta exempel ger be-lägg för dessa påståenden. Den industriella revolutionen i olika länder. Det tyska undret. Det japanska. De ekonomiska miraklen i Sydkorea, Taiwan, Hongkong och Singapore.

Smärj istället in dessa företagare i en tvångströja av statliga regleringar med år för år tätare maskor. Dirigera och kontrollera dem på alla håll och kanter! Behandla dem med fiendlighet och mistro som mer eller mindre kriminella element!

I brist på rörelsefrihet kan de inte fungera som företagare. Fi-entligheten förlamar deras energi och skaparkraft, deras investerings- och expensionsvilja.

Resultatet av en sådan politik kan vi idag studera på nära håll i en arbetslöshet som vi får gå tillbaka till 1930-talet för att finna motstycken till. En mass-arbetslöshet vars verkliga omfattning vi följer bakom AMS po-tenkalkyler och omfattande förtidpensioneringar.

Ett frikt fullsysselsättnings-samhälle med fria företagare är ett dynamiskt samhälle i sjundan-de utveckling och ständigt omvand-ling. Nya högproduktiva närings-grevar och samhällssektorer växer, medan gamla lågproduktiva krymper och avvecklas. Nya företag föds, gamla dör. Människor anställs och människor friställs.

Men friställningar i ett sådant samhälle är ingen olycka. Från alla håll ropar företagen efter folk, värvar och lockar med olika förmåner. Konkurrensen om arbets-kraften är knivhård, och de fri-ställda har bara att välja. Ar-betsmarknaden blir i ett sådant samhälle "soljarnas marknad" där löntagarna sitter med trunf på hand.

I ett arbetslöshetsamhälle däremot - som det nuvarande - blir varje företagskrympning, varje företagsdöd, varje friställning något av en katastrof för de drabbade. Inga företag ropar efter dem, sågas om dem, tar emot dem med öppna armar.

Det enda som kan rädda ekonomiskt sjuka och hotade enskilda företag är radikala operationer med ampu-tation av förlustavdelningar. Utan sådana livräddande ingrepp kan den ekonomiska döden, konkur-sen inte undvikas. Med långt vär-re konsekvenser för de anställda.

Varje friställning leder till hys-teriska panikreaktioner, företags-ledarna anklagas - görs till syn-dabocker och skurkar. Det privata näringslivet som system anklagas. Man ropar på socialisering och statlig hjälp. Man ger regeringen chansen att spela den tackesamma rollen som räddare i nöden.

Ifråga om mindre företag blir verk-ningarna så begränsade, att man kan låta naturen ha sin gång. Med stora företag är det annorlunda. Ett stort företags undergång be-tyder i ett arbetslöshetsamhälle katastrof för både de friställda och den drabbade kommunen. Ropen på staten att gripa in och hindra nedläggningen blir så hjärtekärn-ade, att ingen regering kan motstå dem.

I Sverige har staten vid det här laget tvingats ta över det stora flertalet av våra storvarv. Enor-ma belopp i form av bidrag, köpe-summor, kreditstöd har redan fått satsas. Och mer behövs.

I ett arbetslöshetsamhälle tving-as staten gång på gång ingripa för att hålla sjuka jättebjörar vid liv med konstgjord andning. Sådana in-grepp hindrar en naturlig sane-ring och strukturrationalisering, hindrar naturens självläkande krafter att verka. Och får på li-te sikt förödande verkningar för de återstående fria företagen.

Dessa företag kan inte i längden konkurrera med de statsägda och statsstödda, som alltid i sina of-ferter kan bjuda under, alltid kan ta förlustorder - skattebetalarna står ju för förlusterna. I en kon-

kurrens på så olika och oömliga villkor är de fria företagen dömda att komma till korta. Det enda återstående fria storvarvet i Sverige är Kockums. Men det kämpar en till synes hopplös kamp.

De statsstödda storföretagen hotar inte endast de fria företagen i det egna landet. Även konkur-rerande fria företag i andra länder drabbas. I t.ex. Danmark ligger storvarvet Burmeister & Wain i dödsryckningarna.

I England har Wilsonregeringen ny-ligen beslutat att satsa enorma belopp för att rädda Chryslers bilfabriker och därmed sysselsätt-ningen för 25.000 anställda - plus lika många hos underleveran-törer. Redan tidigare har man tvingats överta en annan stor bil-fabrik - British Leylandkoncernen.

Hur länge ska de fria bilföretagen i olika länder klara sig i en kon-kurrens på världsmarknaden med alltfler statliga eller statsstö-dade företag? Företag som inte är underkastade marknadens vanliga järnhårda lagar. Företag som inte är plikade att få kostnader och intäkter att mötas. Företag som alltid kan låta skattebetalarna stå för förlusterna.

Det fria svenska Volvo kämpar i dag mot växande svårigheter och ekonomiska hot värre än någonsin. Hur länge klarar sig Volvo? Hur länge klarar sig SAAB?

Hur länge klarar sig våra fria stålverk i konkurrens med NJA, subventionerat med enorma belopp? Domnarvet har det mycket svårt. Och även Gränges känner sig hotad.

Vår nuvarande politiska regim bygger först upp ett ekonomiskt tvångströjesystem, i vilket fria företag får allt svårare att fun-gera. När de försvagas, förlamas och inojuknar, kan regeringen i den tackesamma rollen som läkare och livräddare låta staten ta hand om det ens företaget efter det andra. Vilket försätter de återstående fria företagen i ett än oömligare läge. Vilket raf-finerat sätt att socialisera vårt fria näringsliv bakvägen!

Sven Rydenfeldt

Östtyskland bygger ut gränslinjen

I Helsingfors träffades förra året en överenskommelse mellan Öst och Väst, där en av de viktigaste punkterna gällde ökad rörelsefrihet över gränserna - för människor och idder.

Innehållet i Helsingforsavtalet tyckte inte ha påverkat den som har ansvaret för gränsen mellan Öst- och Västtyskland. Östtyskland har fortsatt den kraftiga utbyggnaden av gränslinjen. Under 1975 lyckades bara 248 personer levande ta sig över gränslinjen. Men sammanlagt lyckades 6011 flyktingar ta sig från Öst till Väst. Flertalet kom via något annat land, allt färre direkt över gränsen.

I Östtyskland dömer man också personer till allt strängare straff, om de ertappas vid flyktförsök eller som medhjälpare vid flyktförsök. Den 29-årige Väst-berlinaren Rainer Schubert dömdes exempelvis i januari till 15 års fängelse för medhjälp vid ett flertal flyktförsök (flertalet framgångsrika). Anklagelsepunkterna: "Statsfientlig människohandel" och "sabotage". Anklagelsen sabotage motiverades med att Schubert hjälpt 17 läkare och 16 andra sjukvårdsutbildade att fly och därigenom hade han saboterat den Östtyska hälsovården! "Arbeitsgemeinschaft 13. August" i Västberlin (som tagit namn efter dagen för murens uppförande) uppger att ungefär 40.000 människor dömts till straff i Östtyskland för antingen egna flyktförsök eller medhjälp vid andras flyktförsök. Två andra som i januari 1975 dömdes för medhjälp vid flykt var niobarnsmannen Charlotte Nemack från Väst-Berlin och

den höggradigt gravida 18-åringen Martina Hamann från Goslar i Västtyskland. Båda dömdes till över två års fängelse.

Västtyska inrikesministeriet uppskattar "skyddsanordningarna" på den Östra sidan av den 135 mil långa gränsen enligt följande: 16,6 miljoner minor, 953 "betränade" schäferhundar, 19700 dödsautomater", som skjuter metallskrot i alla riktningar om de utlöses. Här till kommer anläggningarna i Berlin. Längs gränsen, utom den i Berlin, löper en tre mil bred skyddszon. I denna zon släpps vanliga Östtyskar inte in, det fördras antingen speciellt tillstånd eller att man är bosatt i området. 500 meter från gränsen finns elektroniska varningsanordningar som slår larm så snart någon passerar, och länge hela gränsen har man hugit ned skog och rivit hus för att få fritt skottfält. Nettotid är större delen av gränsen, även på landsbygden, strålkastarbelyst.

Inom en fem km bred remsa längs gränsen är alla biografier, vårdhus, hotell etc. stängda, för att de inte skall kunna användas som gömställen för flyktingar.

I Berlin är systemet ännu mer utbyggt. Ingen har på två år lyckats ta sig över muren i Väst-Berlin!

Men fortfarande kan alltså åtskilliga tusen Östtyskar ta sig till väst varje år. Flykt genom tredje land är vanlig. Andra tar sig i småbåtar över Östersjön eller simmar över Elbe (men gränslinjen byggs nu ut på den Östra

stranden av Elbe). Det finns också en helt laglig metod att komma över till Väst. Pensionärer får resa, de kostar ju bara den Östtyska staten pensionspengar om de stannar kvar. Och på senaste tiden har man börjat skicka över "asociala, arbetskygga och kriminella", som också de utgör en belastning för den Östtyska staten. I december sändes således 90 "asociala" över till Väst.

VÄSTTYSKLANDS KOMMUNISTER

Deutsche Kommunistische Partei (DKP) heter Västtysklands kommunistparti. Det grundades 1968 i Frankfurt som efterföljare till det som författningseftentligt 1956 förbjöds Deutsche Kommunistische Partei Deutschlands (KPD). Finansieringen av DKP är avsevärd: Medicinsavgifter 1,7 milj DM, diverse bidrag 6,4 milj DM samt bidrag från Östtyskland 30 milj DM. Till det direkta bidraget på 30 milj DM kommer indirekta bidrag i form av trycksaker, kurser för partifunktionärer etc. De indirekta bidragen uppskattas av Die Welt till cirka 70 milj DM.

Bristande objektivitet i skolböcker

Många läroböcker lämnar mycket att önska då det gäller behandlingen av politiskt kontroversiella ämnen. I nedanstående artikel finns flera exempel på läroböcker där ett rimligt objektivitetskrav inte är tillgodosett.

Skolans läroböcker skall vara objektiva. När man tar upp politiskt känsliga ämnen väntar man sig en saklig och balanserad presentation. Under senare år har emellertid alltför fler läroböcker utformats på ett sätt som gör dem mycket tvetydiga som läromedel. Författare långt ute på vänsterkanten har etablerat sig som läroboksförfattare. Lyckligtvis finns det än så länge valmöjligheter, men det är ju sällan eleverna själva har möjlighet att påverka valet av läroböcker. Och den socialdemokratiska partikongressen beslutade som bekant i höstas att kräva en socialisering av all läromedelproduktion, och då i första hand naturligtvis lärobokproduktionen. Risken finns därför att urvalet kommer att bli än snarare än idag.

Vi ska här ge några belysande citat ur läroböcker som används i grundskolan eller gymnasiet, samt ge några korta egna kommentarer.

Ur Björkblom, Altersten, Hanselid och Liljeqvists bok "Världen, Sverige och vi" (samballegenskap för gymnasiet) citerar vi:

"Även från rykt håll nedges, att levnadsstandarderna i Sovjetunionen idag knappast kan mäta sig med den i USA. Men...standardhöjningen går snabbare i Sovjetunionen än i USA och att alltså skillnaden dem emellan minskar." Notera här särskilt företa delens försiktiga formulering "knappast kan mäta sig" och andra delens kategoriska påstående att standardhöjningen går snabbare i Sovjet. Trots att så ej borde vara fallet. Trots USA:s högre levnadsstandard ökar den snabbare än Sovjets (från Sovjetiskt håll presenterar man i bland imponerande siffror på produktionsökningar, men dessa är uppmätta på ett helt annat sätt än i USA, vilket helt förklarar telen.)

När läroboken i övrigt behandlar Sovjet nämns inte med ett ord cen-

suren, förföljelserna mot oliktkämda, arbetslägren, antisemitismen, mentalsjukhusen för politiskt obekväma, förbudet att lämna Sovjet. Man nämmer inte ens att Sovjet är en diktatur. Sovjets ingripanden i Östtyskland 1953, Ungern 1956 och Tjeckoslovakien 1968 förklaras vara "drastiska åtgärder", vars viktigaste orsaker "torde vara farhågor för en västtysk re-vanschism".

Vidare ur samma bok: "Det bör dock vara rimligt att anta att Sovjetunionen generellt upprisar en jämnare standard än USA". Detta sägs trots att motsatsen bevisas redan vid ett ytligt studium av tillgänglig statistik.

Ur Hildingson och Huséns historiebok för högstadiet citerar vi en bildtext:

"USA styre av några få rika - plutokrater - som bildat trustar, dvs ensamma fått kontroll över handeln". Kommentarer torde vara överflödiga. I det följande av boken ges en utförlig beskrivning av fattigdomen i USA, som framställs som ett av de mest typiska samhällsdragen i dagens USA. Behandlingen av negativa drag i det sovjetiska samhället är däremot betydligt mer försiktig. Ingenting sägs om tjekans verksamhet i Sovjet, eller mordet på teaterfamiljen, och när Stalins utrensningar behandlas i förbigående framställs de som en enstaka och isolerad händelse i det kommunistiska Sovjets historia.

T.o.m. när författarna kommer in på andra världskriget ges en Sovjetvänlig framställning av händelseförloppet. Sovjets uppföringar framhålls, medan varken USA:s eller Storbritanniens insatser uppmärksammas annat än i förbigående. Av framställningen kan man t.o.m. få intrycket att det var Sovjets krigsförklaring som fick Japan att kapitulera, inte USA:s fyraåriga krigsinnsats.

Oskar Bengtsson

Nytt om Chile

ALLENDES BRORSON MÅSTE FLY FRÅN VÄNSTEREXTREMISTERNAS HOT I CHILE

Den 32-åriga brorosnen till Chiles störtade president Salvador Allende, Pascal Allende, har nyligen flytt ur landet. Han tog sig till Costa Rica som ambassad och fick så småningom fri lejd ut ur landet. Även om Pascal Allende har varit aktiv i den revolutionära organisationen MIR, var det inte den chilenska polisen som drev honom på flykten. Efter interna konflikter inom MIR blev nämligen såväl Pascal Allende som hans nära medarbetare Nelson Gutierrez dömda till döden - av MIR. "Brottet" beskrevs som "förrådande av arbetarklassen, feget och desertering". Motsvarande dom föllides över Gutierrez. MIR har i en deklaration uppmanat meningofränder att verkställa domarna närhelst och varhelst en möjlighet ges. Nelson Gutierrez har nyligen kommit till Sverige, efter det att även han fått fri lejd ur landet.

CHILE I FN

I FN:s socialutskott väcktes frågan om en undersökningskommission för brott mot de mänskliga rättigheterna i Chile. Chile svarade med att föreslå en undersökningskommission som undersökte brott mot de mänskliga rättigheterna i hela världen. Tidigare har Chiles regering lovat att släppa sina politiska fångar om Sovjet gjorde det samma. Chiles förslag har dock inte vunnit något genovar hos Sovjet och Östblocket. (Neue Zürcher Zeitung)

ÖSTTYSKLAND OCH CHILE

Den schweiziska tidskriften Zeit Bild har analyserat handelsutbytet mellan Östtyskland och Chile. Den Östtyska importen från Chile ökade från 69,2 miljoner "valutamark" 1973 (Allendes sista år) till 167,9 miljoner 1974. En ökning på 142 procent! Samtidigt minskade den chilenska importen från Östtyskland kraftigt.

KINA OCH CHILE

När Pinochet gjorde sin militärkupp i Chile den 11 september 1973, öppnades många utländska ambassader för politiska flyktingar. Men den kinesiska ambassaden hölls stängd. Senare har handeln mellan Kina och Chile ökat kraftigt. Pinochet har vid flera tillfällen tagit emot kinesiska delegationer, på Pinochets födelsedag skickade Kina ett officiellt gratulationstelegram. När ettårsdagen av kuppen firades vägrade återkilliga utländska beskickningar att delta i festligheterna, så dock inte den kinesiska. (Nytt fra Gøt)

FÅNGE I SOVJET

Berättelsen om hur fången Igor Vjatjeslavovitj Ogourtsov misshandlas av den sovjetiska "rättsvissan"

Igor Vjatjeslavovitj Ogourtsov föddes 1937. I början av 1966 tog han examen vid Leningrads universitet (i Sösterländsk språkvetsenskap). Innan Igor började vid institutionen för språkvetsenskap studerade han filosofi i två och ett halvt år vid samma universitet. När han var färdig med sina studier fick han inte något lömpligt arbete, eftersom det inte fanns någon efterfrågan på personer med hans kunskaper. Han började istället arbeta som översättare och lärning vid ett vetenskapligt institut för skeppsforskning.

Redan i skolåldern var han intresserad av det mesta, men han var särskilt intresserad av konst och humanistiska ämnen. När han läste vid universitetet ägnade han mycket tid åt självstudier i filosofi, historia, ekonomi och politiska system. Men mest tid ägnade han åt litteratur, som han hoppades skulle bli hans huvudsakliga sysselsättning i framtiden. Han studerade också arkitektur, konst och musik. Han spelade piano och komponerade t.o.m. ibland sina egna stycken. Hans favoritkompositörer var Skrjabin, Rachmaninoff, Chopin och Verdi.

Han var mycket intresserad av andra världskrigets historia och detaljerna på minnet när vänner till hans far, som varit höga officerare under kriget, berättade.

Den 15 februari 1967 arresterades Igor och i december samma år dömdes han enligt artikel 64 i den

sovjetiska strafflagen till femton år (sju år i fängelse och åtta år i arbetsläger) samt därefter fem års förvisning, alltså sammanlagt tjugo år. Domaren hette Kravkov, åklagaren Solovjev och försvarsadvokaten Heifets. Vid förhören och rättegången erkände han sig skyldig till en del av anklagelserna, men mot huvudanklagelsen, landsförräderi, förklarade han sig oskyldig, och hävdade att anklagelsen var en förelämnings mot honom. De följande sju åren av straffet avtjänade han i Vladimir-fängelset, som är känt för sin hårdhet.

Vi vet emellertid mycket lite om hur strängt fängelset är, eftersom besökare inte får göra några anteckningar och eftersom de inte heller får ta upp ämnet i samtal. Två exempel visar det.

En gång provocerade en fånge, som avsiktligt satts i Igors cell, fram ett slagsmål. Eftersom det var kvällen innan besöksdagen var Igor rädd att han inte skulle få träffa sina anhöriga och försökte dra sig ur slagsmålet. Genom en lycklig omständighet klarade han sig undan vad som kunde ha varit en dödande spark mot ljunsken. Men han måste ändå söka läkarhjälp efter slagsmålet. När han vid sina föräldrars nästa besök försökte berätta om denna händelse slog vakten som övervakade samtalen larm och genast störtade en överstelöjtnant, en major, en löjtnant och flera fanjunkare in i besöksrummet.

Och här det andra exemplet. På grund av näringsbrist fick han bristsjukdomar och bad sin mor att skicka 3-4 hekto vitlök i nästa paket (två paket på vardera högst 1 kg tilläts varje år). Paketet returnerades till modern med påskriften "ej tillåtet". När modern la in tre eller fyra lökar i nästa paket kom visserligen paketet fram, men lökarna skickades tillbaka.

I Vladimirfängelset fick Igor högt blodtryck och svår vitaminbrist. Han blev därför klassificerad som "andra gradens invalid". Han blev mycket svag och tappade håret; trots det så avtjänade han hela sitt straff på sju år. Under de första åren i fängelset, medan han

ännu var någorlunda stark, läste han en hel del, gjorde anteckningar och studerade främmande språk - engelska, italienska, spanska och franska. När han överfördes till ett arbetsläger i närheten av Perm fick han tillstånd att ta med sig 60 anteckningsböcker som han fyllt under sin tid i Vladimir-fängelset.

Under hans tid i fängelset försökte två advokater vid två tillfällen protestera mot den felaktiga tillämpningen av artikel 64 och det hårda straffet på 15 års frihetsberövande. Advokaterna sökte på föräldrarnas begäran resning. Vid bägge tillfällena avvisades resningsansökan. Den 15 februari 1974 var Igors sjuåriga fängelsestraff slut och han överfördes till straffarbetskolonin VS 389/35, Vaskevovskaja i Permområdet, dit han kom den 1 mars 1974. Här började han återhämta sig fysiskt, eftersom den långa svåra fängelse tiden var slut.

För första gången på sju år fick han andas frisk luft och se blå himmel utan taggtråd i vägen. Han fick se solen och kunde vandra omkring på lägerområdet, som var betydligt större än den lilla cementerade fängelsegården. Efter en veckas karantän började han arbeta, men tre veckor senare överfördes han till Perm utan förklaring eller anledning. I april placerades han på en isoleringsavdelning (IS-57/1) i Perms stadsfängelse.

Efter att ha avtjänat hela sitt fängelsestraff hämnade han alltså åter i fängelse, denna gång i Perm. När han frågade varför han placerats på isoleringsavdelning förklarade fängelsevaktern att han flyttats till Perm för psykiatrisk undersökning, och att detta gjorts på rekommendation av psykiatrikern Bogova vid Vladimir.

När föräldrarna fick veta om den förestående undersökningen blev de djupt oroad, trots att de visste att deras son var frisk. De skrev omgående till chefen för KGB och till Sovjetunionens inrikesminister och bad att beslutet att undersöka deras son en psykiatrisk undersökning skulle undanröjas, detta för att förhindra att deras friske son placerades på mental sjukhus. De fick svar, men dessa

svar tog inte upp huvudfrågan. Deras fråga om undersökningen undveks, som om den aldrig utstälts. Den 17 maj flög fadern till Perm i förhoppningen att han skulle få träffa sin son och få veta den verkliga orsaken till att undersökningen skulle gå rym.

I Perm vägrades han att träffa sonen, under motiveringen att Igor bara var där tillfälligt och snart skulle sändas någon annan stans. När han försökte få reda på vart hans son skulle sändas svarade den ansvarige att det såg ut som om det skulle bli Moskva, eller kanske Leningrad eller Tashkent, beroende på kommissionens beslut. När han frågade vad mannen tyckte om Igor svarade mannen att Igor var orientlig och artig och att han inte hade några klagomål på honom och att han ansåg honom psykiskt frisk.

Den 30 maj skrev Ogourtsovs far till Sovjets biträdande riksåklagare och protesterade mot det o-motiverade beslutet att skicka sonen på psykiatrisk undersökning, det olagliga fängelandet av honom och fängelsets vägran att låta fadern träffa sonen. Som vid tidigare tillfällen undvek svaret huvudfrågan: frågan om undersökningen lämnades utan svar. Igor blev kvar i fängelset i två månader (april och maj) och väntade på en undersökning som aldrig gavs rum.

Den 30 maj hämtades han från Perm och den 14 juni sattes han, trots att han var frisk, in på en psykiatrisk isoleringsavdelning vid sjukhuset ZhKh 385/3, byn Barasjevo i den nordvinska autonoma republiken. När fann han sig i förhållanden som var helt oacceptabla för en frisk människa, förhållanden som var i strid mot lagen och kränkande för all mänsklig värdighet. Han placerades i en avdelning med mentalt störda patienter och är inlåst tillsammans med den 22 timmar om dygnet (två timmars promenadtid), han är klädd i en rödlig dräkt - mentalpatienternas "uniform"; när han är ute och promenerar får han inte ha byxor, bara underkläder, och alla promenader sker under övervakning av en "vårdare". Han förbjöds att läsa tidningar, för att inte tala om tidskrifter och böcker.

Hans föräldrar diskuterade situationen med chefen för sjukhusets psykiatriska avdelning. Han sa att deras son sågts till den för observation; som svar på deras fråga om sonens hälsotillstånd sa han att sonen enligt hans uppfattning var psykiskt frisk, men att han inte kunde garantera att detta skulle bli slutatsen i den skrivna rapporten, beroende på vissa föreskrifter om sjukhusets förhållande till brottslingar. Läkarerna som placerade Igor på isole-

PROVAR SOVJET KEMISKA STRIDSMEDEL PÅ MÄNNISKOR?

Vid den s.k. Sacharovtribunalen i Köpenhamn förra hösten presenterades ett vittnesmål som tyder på att Sovjet provar kemiska stridsmedel på levande människor.

Ett av de mest omdiskuterade vittnesmålen vid den s.k. Sacharovtribunalen i Köpenhamn i oktober 1975 avgavs av Luba Markish. Markish hävdade att levande människor användes som försöksdjur i Sovjet för utprovning av kemiska stridsmedel. Hon hävdade att hon själv blivit utsatt för experiment av detta slag under sin tid som kandidatstudent vid Moskvas universitet 1968. Markish berättade vid vittnesmålet hur hon genom förväxling med en annan student med samma efternamn placerades på ett laboratorium för att framställa klorometylmercaptan. Ämnet är nära besläktat med senapsgas och kan naturligtvis inte hanteras utan utomordentliga säkerhetsåtgärder. Studenterna upplystes inte ens om att ämnet var farligt och under pågående arbete stängdes ventilationssystemet av. Markish togs in på sjukhus där man undersökte skadorna. Markish' arbetsförmåga minskades med 70% i en officiell uppskattning fem år efter "olyckan". På sjukhuset erfor emellertid Markish ett liknande fall inträffat tidigare. Tre studenter hade vid tidigare tillfällen utfört precis samma arbete, ventilationsystemet hade "gått sönder". Två av de tre hade avlidit, en hade blivit svårt skadad.

Markish berättade också om hur hon då hon befann sig på sjukhuset hade träffat en annan kvinna, Ni-

ringsavdelningen förklarade för Igors far att sonen var psykiskt frisk. Icke desto mindre placerades han på en psykiatrisk isoleringsavdelning som en mentalt störd person.

Under Ogourtsovs sju år i Vladimir-fängelset talade föräldrarna vid upprepade tillfällen med föreståndaren, de skrev sedan till fängelsets medicinska avdelning och frågade om sonens hälsa, men de hörde aldrig några misstankar om hans mentala hälsa.

Vilka slutsatser kan dras av detta? Är det möjligt att se det anorlunda än som ett försök att systematiskt bryta den själsliga balansen? Och av vilken anledning? Han har fortfarande sju år kvar att avtjäna i arbetsläger och där-efter ytterligare fem år i exil.

luba Bakova, som tillsammans med tjugo andra kvinnor hade arbetat i ett sluterum i en fabrik och där utsatts för förgiftning. Bakova och samtliga andra kvinnor var gravida. Vid ett tillfälle märkte de en främmande lukt i rummet. De försökte ta sig ut, men rummet var låst och bevaktat av vakter. Kvinnorna släpptes så småningom ut i mindre grupper och med jämna tidsintervall mellan grupperna. Plera kvinnor skötte abort, då de misstänkte att foster-skador kunde ha uppkommit. De vägrades trots att Sovjet har fri abort. Bakovas barn föddes missbildat, men det togs snart ifrån henne av myndigheterna. Hon har sedan inte kunnat få några som helst upplysningar om vad som hade hänt barnet. Kvinnorna som funnits i rummet placerades på andra arbetsplatser, men Bakova hade träffat några av dem, som hade ungefär samma berättelse som Bakova själv. Enligt Bakova verkade det som om barnen till de kvinnor som hållits instängda under lång tid hade fått de allvarligaste skadorna (några var dödfödda), medan de som hade varit instängda under förhållandevis kort tid hade fött barn med endast mindre missbildningar. I området kring fabriken cirkulerade rykten om att man utförde experiment på personalen, men då dessa rykten nådde myndigheternas kännedom uttalades skarpa varningar för sådan ryktespridning.

Varför sätts en helt frisk man in i den psykiatriska avdelningen på ett arbetslägersjukhus?

(Detta material har cirkulerat som "Samisdat" i Sovjetunionen)

Inflationen härjar även i Öst

Om de officiella indexsiffrorna återspeglade prisutvecklingen i Öststaterna, skulle myndigheterna inte ha några inflationsbekymmer. Men som professor Alec Nove, expert på sovjetisk ekonomi vid universitetet i Glasgow, har skrivit är indexsiffrorna i många avseenden bedrägliga. Man förnekar inte heller på officiellt kommunistiskt sätt att inflation förekommer i de socialistiska ekonomerna. Numera. Men i Stora Sovjetencyklopedins andra upplaga från 1953 hävdades det att inflation varken existerar eller kan existera i länder med socialistisk ekonomi. När tredje upplagan utkom 1972 hade man ändrat artikeln om inflationen. Uppslagsverket upplyste att inflation kunde förekomma även i socialistiska länder, beroende på krig, bristfälligt förverkligande av planhushållningen eller på grund av misstag vid planeringen.

Inflationen i Jugoslavien är väldokumenterad. Tito själv medgav i ett tal i september 1974 t.ex. att levnadskostnaderna under ett år stigit med 20%. Le Mondes korrespondent kommenterade talet och hävdade att den korrekta siffran i stället var 30%. OEGD instände senare med Le Mondes korrespondent.

1970 utbröt svåra oroligheter i Polen, i Gdansk, Gdynia och Elbag. Flera tiotal personer dog och mer än tusen sårades när polis och militär ingrep för att stoppa de demonstrationer som de kraftiga prishöjningarna hade utlöst. Kafepriiset hade höjts med 92%, nötkött med 19%, svinier (som är en viktig vara i Polen) med 33% osv. Några år senare följde nya prishöjningar under den störtade Gomulkas efterträdare Gierek. Bensin steg 80%, taxi och bussresor med 25%. Även spriten steg med mellan 25 och 35%. Det var några exempel på prishöjningar 1973, det är då priserna enligt den officiella statistiken steg med 1,9%. Det kan vidare nämnas att prishöjningarna 1973 innefattade prishöjningar på nötkött, potatis, konserver och fl livsmedel på mellan 7 och 33%.

Motsvarande utveckling har ägt rum i Ungern. Prote att regeringen subventionerade vissa konsumentvaror fick den så småningom ka-

pitulera inför inflationen. I september 1974 höjdes exempelvis kol med 16%, koka med 24%, ved med 18%, varmvatten med 17,6% och bensin med 40%. Vid årskiftet 1974/75 höjdes bränslepriserna återigen kraftigt. Hösten 1975 höjdes bl a sockerpriset med 50%. Kött steg under förra året med 33% och höjningar skedde av porten, frakttariffer, järnvägsbiljetter och kemisk-tekniska produkter. Prisutvecklingen upplevs i Ungern som ett problem för genene man.

Vad händer i Sovjet? Landet som officiellt uppger att någon inflation existerar. Där en hög sovjetfunktionär i International Herald Tribune har hävdad att priserna under en fyraårsperiod skall ha sjunkit med 0,3%. International Herald Tribune själv ger svaret. Sovjetmedborgarna skriker åt så horribla påståenden. Man beklagar sig över att priserna gått upp på allt: livsmedel, kläder, bilar, glasögon, privattektioner osv.

Hur förklarar man då skillnaderna mellan prisstatistiken och konsumenternas upplevelser? En av orsakerna är att i Sovjetunionen finns det tre marknader: 1) den officiella marknaden som tillämpar av staten fixerade priser 2) kolchozmarknaden vars priser styrs av tillgång och efterfrågan och 3) den svarta marknaden, där förutom tillgång och efterfrågan även riskfaktorn påverkar priset. Den officiella statistiken base-

rar sig bara på den officiella marknadens priser. Men i konsumenternas budget spelar framförallt kolchozmarknadens priser en stor roll. Och de varor som ingår i index är speciellt valda för att ge intryck av en stabil prisnivå. Man bör också notera att det på den officiella marknaden inte råder jämvikt mellan utbud och efterfrågan. Det innebär att många varor inte går att köpa på den officiella marknaden, utan att de måste inhandlas på någon av de två övriga marknaderna, där priserna är högre.

Men måste naturligtvis också beaktas kvaliteten på de varor som finns att köpa. Och det görs inte i index. Konsumenterna klagar nu t.ex. på att det är mycket mer ben kvar i de fiskbitar som säljs till fasta priser. Måns har på något år fördubblats i pris, och grönsaker har ökat med mellan 25 och 35%. Lex och andra lyxvaror har ökat med 100% och vodka med 31%.

Det finns emellertid ett knep som ofta tillgrips och som innebär att man inte alls behöver meddela några prishöjningar. En tidigare bilmodell tas bort från marknaden och ersätts med en ny, nästan helt identisk, men med ett annat namn och ett betydligt högre pris. Då noteras ingen inflation i statistiken. Packföreningstidningen Trud har stått till tjänet med ett belysande exempel. I Vilnius (huvudstad i Litauen) köpte man vanligen ett fru-

-Kamrater, låt oss nu se vad femårsplanen säger om veteproduktionen!

kostbröd för 13 kopek, och kanelbröcher för 11 kopek. Men plötsligt försvann bägge från marknaden. Det fanns istället brödsorter med andra namn. Det nya brödet var inte alls bättre, men dyrare. I Truds artikel gavs flera liknande exempel.

Enlig londontidningen The Times har priserna på kolchosmarknaden uppskattats ligga 60% över de officiella priserna. Ännu högre har skillnaderna varit på frukt och grönsaker under vintern i Moskva. Det berättas att en kolchosbonde från Georgien kan flyga till Moskva med 30kg tomater och tjäna mer på denna enda flygresa än vad en arbetare tjänar på en månad. Sådana affärer vore naturligtvis helt omöjliga om det fanns varor i tillräcklig mängd till de officiella priserna.

Bland övriga prisnoteringar kan vi notera följande: Överrock, kostade för några år sedan mindre än 50 rubel, idag mellan 70 och 80 (+40 Å 60%). Promenadskor, tidigare 20-30 rubel, idag 40-50. Stövlar, för 50 rubel, idag 70 till 100 rubel. Dejiguli-bilar 1974 5.500 rubel, 1975 7.500 rubel. Volga-bilar 1974 5600 rubel, 1975 9000 rubel.

En intressant jämförelsestatistik, som inte ger hela sanningen, men som rensar bort de östeuropeiska myndigheternas försök att dölja prishöjningarna utarbetas av Statistiska Centralbyrån på uppdrag av Utrikesdepartementet. Utrikesdepartementet använder statistiken för att justera löner och andra förmåner för sin personal vid besöksningar i olika delar av världen. Den motsvarar kanske därför inte en "normal hushållsbudget" men den är den mest rättvisande beskrivning av prisutvecklingen som står att finna idag. Statistiken visar att prishöjningarna i flertalet östeuropeiska länder var högre än i Sverige under perioden efter statistikkens start 1963.

Under perioden 1963-1970 ökade de svenska priserna med i genomsnitt 5,1% per år. Under perioden 1970-1975 med 9,6%. Genomsnittet för Östeuropa under samma tid var 8,5 % resp. 11,5%. Dvs betydligt högre än Sverige.

Några exempel. Jugoslavien genomsnittsinflation på drygt 25% per år efter 1970. Rumänien 14%. Men under 1975 18%. Ungern 10,5%. Tjeckoslovakien 1973: +14%, 1974 +17%. Polen 1974: +18%. Sovjet: 1973: +6%, 1974: +8,5% 1975:+19%. Östtyskland och Bulgarien ligger bättre till i statistiken. Prishöjningarna uppskattas till mellan 3 och 5 % per år. Kuba, Kina och Nordvietnam redovisar däremot en prisstegringstakt på cirka 7%.

Washington:

Kissingers ställning allt svagare

Från Contras Washington-korrespondent Allan C. Brownfeld

Efter det att förvarareminister James Schlesinger, en uttalad motståndare till Kissinger-Nixon-Ford-politiken i avspänningsfrågan, fått avsked antog man Henry Kissingers makt i utrikespolitiska frågor skulle bli näst intill oinskränkt. Detta trots att Kissinger snarast tvingades avlämna sig uppdraget som ordförande i Nationella säkerhetsrådet. Senator Henry Jackson (demokrat från Washington) förklarade t.ex. att "Det sista spåret av olikstänkande - i förhållande till Dr Kissinger-kunde utplånas".

Ändå är inte Kissingers nuvarande position vare sig så säker eller dominerande som många tycks tro. Utrikesministern har problem både då det gäller relationerna till kongressen och pressen. Många tror att dessa problem till slut kommer att leda till hans fall.

Kissinger har kommit i konflikt med Representanthuset, då han vägrat att lämna ut vissa handlingar från utrikesdepartementet till ett utskott som undersöker CIA. Utskottsordföranden Otis Pike menar att CIA sannolikt fått ansvaret för mycket som mycket väl kan ha initierats från annat håll. Senator Jesse Helms menar att utrikesministern har förlorat sin förmåga att ta itu med verkligheten, hans förmåga som förhandlare är uttömd, och någon måste börja om från början, någon som har allas förtroende. På samma sätt säger senator Adlai Stevenson: "Landet behöver en ledande diplomat som kan återställa förtroendet hemma och utomlands då det gäller nationens viktigaste politiska fråga - utrikespolitiken." Han tvivlar på att Henry Kissinger klarar av den uppgiften.

Senatorerna Helms och Stevenson är skilda överens. Att de är överens i denna fråga är ett klart tecken på att Kissingers styrka är i dalande. Många kongressledamöte. är upprörda över att de har blivit förda bakom ljuset av Kissinger i så viktiga frågor som den militära hjälpen till Turkiet, den judiska emigrationen från Sovjet och den internationella kontrollen av kärnvapenrustning-

arna. Underminerandet av Kissingers ställning har skett successivt. Bland de viktigaste punkterna: bandinpeplning av nationella säkerhetsrådets sammankomster, "destabilisering" av Allende-regimen i Chile, militärhjälp till Turkiet efter Cypernkrisen, utrikeshandelslagen och dess konsekvenser för utvandringen från Sovjet, vägran att träffa Alexander Solzjenitsyn, vägran att ens diskutera om Sovjet har brutit mot SALT-överenskommelserna. M.m.

Den kraftigaste kritiken kommer från högerkanten. American Enterprise Institute gav nyligen ut en bok med namnet "Kissingers stora plan" av Warren G. Nutter, som tidigare varit biträdande förvarareminister för inre säkerhetsfrågor. Dr Nutter skriver följande om Kissingers politik: "...Vad har motstått sovjetisk expansion inte bara för att upprätthålla sina utrikesförbindelser, utan för att slå vakt om den västerländska civilisationen. Det sovjetiska systemet hotar det västerländska och problemet har då varit att finna ett sätt att motstå det sovjetiska trycket, ett sätt som råddar den västerländska civilisationen, men samtidigt undviker ett katastrofalt krig. Kissingers stora plan, som inte ens behandlar denna moraliska knipångssituation kan inte ge någon lösning på problemet.

Höger- och vänsterinriktade tycks vara helt överens om en sak: Kissingers "realpolitik" är helt principiös - ett dramatiskt avsteg från den traditionella inriktningen på amerikansk utrikespolitik. Richard Holbrooke som är chefredaktör för den ansedda tidskriften Foreign Policy skriver att utrikesministern arbetar utan några moraliska eller principiella övertygelser. I Vietnamförhandlingarna, noterar Holbrooke, var han "helt utan begränsningar grundade på moraliska värderingar."

Utvecklingen talar för att USA så småningom kommer att överge Kissingers principiös politik och återgå till en mer principfast utrikespolitik.

Den nya

Kuba och Sovjet är de nya kolonialmakterna. Som har alltför stödjepunkter på framförallt den afrikanska kontinenten. Kuba med ekonomiskt stöd från framförallt Sovjet, men också Sverige.

De europeiska ländernas kolonialvälden i Afrika och Asien har så gott som helt avvecklats under tiden efter andra världskriget. Men efter det västeuropeiska uttåget har en ny imperialistisk maktfaktor skaffat sig ett allt starkare inflytande i området: Kommunismen.

Vi ska i denna artikel i första hand behandla utvecklingen i Afrika, där förutom Sovjet och Kuba även Kuba spelar en betydelsefull roll. Det lilla Kuba, med drygt 9 miljoner invånare, har f.ö. militära engagemang runt om i världen. På Golan-fronten i Syrien har man haft en stående styrka alltsedan det s.k. Yom Kippur-kriget. Denna har emellertid numera överförts till Angola. Men kvar finns cirka 300 man "militära rådgivare". I det kommunistiska Sydjenen uppgavs Kuba ha 700 man 1974. I början av 1976 uppgav State Department i Washington officiellt siffran till några hundra, men den ansedda tidningen Christian Science Monitor hävdade i mitten av januari att mellan 3000 och 4000 kubaner var stationerade i Sydjenen. Tidningen hänvisade till amerikanska underrättelisekällor. Nyligen har dessutom uppgifter om hundratals kubanska militära rådgivare i Laos cirkulerat i Thailand. Den laotiska ambassaden i Bangkok har emellertid officiellt låtit meddela att det rör sig om "femtiotalet tekniker och jordbruksexperter". Helt klart är att Kuba, som är huvudmottagarland för svensk u-hjälp, har stora resurser att satsa på militära insatser inte enbart i Angola. Även om naturligtvis en stor del av verksamheten sker på entreprenad åt Sovjetunionen. Sovjet själva har på fem år satsat 2,2 miljarder \$ på militär hjälp till olika länder i Afrika. USA har under samma tid satsat 30,9 miljarder \$ på vapenhjälp i samma område.

Vi har i Contra redan tidigare diskuterat den sovjetiska och kinesiska militära närvaron i Afrika (se nr 2/1975), men vi skall åter ge en aktuell översikt:

Etiopien har under det senaste året alltmot glidit in i Sovjets intressesfär. Även om man inrikespolitiskt snarast tycks vara anhängare av en Kina-kommunistisk kurs.

Somalia uppkattas ha 1000 sovjetiska militära rådgivare (och 50 kubanska). En stor raketbas har byggts i Berbera vid Røde Havet och nyligen har befolkningen på Bajun-Darna nära Kenya evakuerats. CIA uppger att ryssarna planerar en bas liknande den i Berbera. Somalia gör anspråk på det lilla franska territoriet Afar och Issa (där befolkningen i en folkomröstning uttalat sig för fortsatt fransk styre, men där fransmännen är beredda att dra sig ur). Somalia understödder guerillaverksamhet i Afar och Issa. Somalia har på fem år fått 132 miljoner \$ i militär hjälp från Sovjet.

Algeriet är Sovjets bas för aktioner mot Marocko och Kung Hassan. Algeriet understödjer Polisario-guerillan i f.d. Spanska Sahara. Det sovjetiska skeppet "Sapfir" uppbringades strax utanför Rio de Oro (i spanska Sahara) de första dagarna i januari. Skeppet var fullastat med vapen och ammunition. Ombord fanns tre algeriska officerare. Landet uppges ha 600 sovjetiska militära rådgivare och man har fått 89 miljoner \$ i militärhjälp de senaste fem åren.

Guinea. Den brittiska tidningen Daily Mail har uppgett att Sovjet förhandlar med president Sekou Touré om en marinbas på ön Tamaré utanför Conakry. I utbyte skulle Sovjet bygga en guineansk marinbas och leverera Mig-bombare. Även om Sovjet idag inte har egna baser i Guinea har man fulla besrättigheter och Guinea utnyttjas

intensivt av sovjetiska flott- och flygstyrkor. Guinea och grannlandet Guinea-Bissau har haft avgörande betydelse för de sovjetiska och kubanska insatserna i Angola. Sovjet uppges ha 110 rådgivare,

Kolonialismen

Kuba 300 i Guinea. Den sovjetiska militärhjälp har uppgått till 39 milj \$.

Guinea-Bissau, f.d. Portugisiska Guinea tjänar också som sovjetisk och kubansk stödjepunkt i Västafrika. Redan 1969 tillfångatogs den förste kubanske arméofficeren i Guinea-Bissau av portugisiska styrkor. Kuba uppges fortfarande ha ett mindre antal militära råd-

givare. Sovjet har - liksom Sverige - skänkt stora belopp till den kommunistiska "befrielse-rörelsen" PAIGC, som nu har makten i landet.

Libyen. 300 sovjetiska rådgivare. 365 miljoner \$ i militärhjälp.

Mali. 33 sovjetiska rådgivare och 12 milj \$ i militärhjälp.

Mozambique. Den kommunistiskt inriktade rörelsen FRELIMO har nu makten i landet. Sovjet har 25 militära rådgivare och har gett 12 milj \$ i militärhjälp. Även Kuba är aktivt då det gäller militär utbildning i Mozambique. Mozambique balanserar i viss utsträckning mellan Sovjet och Kina.

Madagaskar. Landets nye ledare Didier Ratsiraka tycks föra en Peking-inspirerad politik. Ratsiraka grep makten i en kupp i juni 1975. Hans företrädare Ratsimandrava, som bara suttit vid makten i tre dagar, dödades vid kuppen. Efter kuppen har Madagaskar blivit en socialistisk republik, efter en "folkombudsning". Den madagaskiska revolutionsplanen sprids nu i en egen "liten röd bok", som förefaller vara ett hopkok av marxism, Mao Tse-tung och Kim Il-sung (Nordkoreas diktator).

Ekvatorial-Guinea för under diktatorn Macias Nguemas en även för afrikanska förhållanden barbarisk marxistisk politik. I landet uppges 500 kubanska rådgivare finnas.

Benin (f.d. Dahomey) har på den allra senaste tiden alltmer knutits till Sovjet. Landet har dock ända sedan oktober 1972 haft en socialistisk diktatur under Mathieu Kérékou, presidenten som så sent som i februari i år lät döma 11 politiska motståndare till döden. Benin har hittills inte fått mer än 10 milj \$ i militärhjälp, men det sovjetiska strategiska bombflygplanet "Backfire" har minst fyra gånger på senaste tiden besökt flygplatsen i Cotonou. I landet finns nu (på den civila sidan) sovjetiska, tjeckiska och polska rådgivare. Alla viktigare företag har företaligats, och det nya namnet tyder på en expansionistisk politik. Benin var ett medeltida kungadöme, som låg i nuvarande Nigeria!

Egypten har under en femårsperiod fått 1,3 miljarder \$ i sovjetisk militärhjälp, men landet tycks under president Sadat ha förts alltmer bort ur den sovjetiska intressesfären.

Uganda har tidvis haft 300 sovjetiska rådgivare och har fått 48 milj \$ i militärhjälp. Idi Amins politik är dock milt sagt ombytlig och Sovjet kan därför inte sägas ha något säkert grepp om landet.

Nigeria. Landets nya regering tycks vara betydligt mer sovjetvänlig än den tidigare under general Gowon. Redan tidigare fick landet militär hjälp från Sovjet, sammanlagt cirka 39 milj \$ på fem år. Idag finns dessutom 50 sovjetiska rådgivare.

Tanzania har tidigare betraktats som under starkt inflytande av Peking (landet för f.ö. svenskt bistånd som "huvudmottagarland"). Under 1975 anses Tanzania dock ha glidit över alltmer i det sovjetiska lägret. I landet finns cirka 500 kubanska rådgivare.

Kongo (Brassaville) har tagit en aktiv del i de sovjetiska vapenleveranserna till Angola. Man har också direkt försett med sovjetiska vapen och kubanska militära rådgivare.

Zambia har fått vissa sovjetiska vapenleveranser men har försökt hålla sig fritt från sovjetiskt inflytande. Landet hamnar emellertid i en allt svårare situation, eftersom samtliga tänkbara transportvägar för landets kopparexport mer eller mindre kontrolleras av Sovjetvänliga regimer: MPLA i Angola, Tanzania och Mozambique.

Gabon och Kamerun uppges ha kubaner för militär utbildning och träning. Också i **Sierra Leone** uppges det finnas kubanska rådgivare.

De stater som inte har förbindelser med Sovjet är i viss utsträckning militärt hotade.

Zaire hotas av en revolt ledd av Antoine Gizenga. Gizenga opererar med sovjetiskt stöd från grannlandet Tanzania. Gizenga ledde ett upprorsföretag i Kongo 1964/65. Soldater från MPLA i Angola har också vid ett par tillfällen gått över gränsen till Zaire.

Sydvästafrika (Namibia). Guerillaorganisationen SWAPO, som nära samarbetar med MPLA i Angola, uppges ha kubanska instruktörer.

Klas von Holst

Uppgifterna i artikeln har sammanställts ur en rad internationella tidskrifter och tidningar.

Vad händer i Indokina?

Den svenska pressen har som vanligt avstått från att rapportera om vad som händer i Indokina efter kommunisternas maktövertagande. Contra har gjort följande sammanställning på grundval av uppgifter i internationell press.

Sydvietnam

Det finns nu bara en västerländsk journalist kvar i Sydvietnam, franska nyhetsbyrån AFP:s korrespondent. Övriga västerlänningar är utvisade. Från den övriga icke-kommunistiska världen finns två japaner kvar. I övrigt är nyhetsmedia världen över hänvisade till flyktingberättelser, militära underrättelserapporter och officiella meddelanden från de nya kommunistiska myndigheterna.

På senare tid har bl.a. följande informationer sipprat ut: Svartabörshandel har blivit allt vanligare. Och inflationen når rekordtal. Orsaken uppges vara att sydvietnameserna misstror den nya valutan och istället köper kapitalvaror. Eftersom sådana varken tillverkas eller importerar stiger priserna på restlager och begagnade varor kraftigt. Japanska korrespondenter har uppgett att priserna tre- eller fyrdubblats på ett halvår. Men att köpa kapitalvaror är bara möjligt för den som har pengar. Genom att genomsnittsarbetarens lön har sänkts efter kommunisternas maktövertagande, och nu uppgår till 40 dong i månaden i den nya valutan, räcker pengarna för vanligt folk inte ens till för att köpa ris till familjen. Detta är en medveten politik från kommunisternas sida. Men hoppas därigenom på "frivillig" väg få folk att flytta från Saigon till landsbygden.

Men där pengarna finns blomstrar också den svarta marknaden, trots de hårda straffen. Särskilt de nordvietnamesiska ockupationsoldaternas uppges vara flitiga kunder då det gäller svarta varor. Samtidigt med den ökade svartabörshandeln har stölder och andra brott ökat katastrofalt, enligt vad den japanska tidningen Yomiuri berättar.

Men samtidigt byggs diktaturen och likriktningen ut successivt. Nyligen har man ingripit mot försäljare av "reaktionära" vy-

kort, och man har nyligen bytt ut sju miljoner läroböcker i skolorna. Samtidigt sprids en flod av i hemlighet tryckta skrifter från motståndsrörelsen, särskilt då från katolska kyrkan och från de andra religiösa grupperna.

Vi har tidigare redogjort för uppgifterna om militärt och politiskt motstånd mot den kommunistiska regimen. Regimen har nu svarat med välkända kommunistiska metoder. På några dagar i januari arresterades över 500 oppositionella i Saigon, under ett halvår har 7.000 soldater och andra anhängare till den gamla regeringen spårats upp i centrals höglandet. Flertalet har ställts inför rätta. Fem ställdes inför rätta vid en militärdomstol inför 5.000 åskådare i Saigon. Två av de fem dömdes till döden och avrättades omedelbart. Trots dessa "upprepningsaktioner" berättar Radio Hanoi ofta om beväpnade motståndargrupper i Sydvietnam, särskilt då i centrals höglandet och Mekongdeltat.

Laos

Även från Laos rapporteras om fortsatta strider. Radio Vietnams rapporterade exempelvis den 9 januari att strider rasat mellan "befrielsearmén" och "reaktionärer" i provinsen Champassak. Nio reaktionärer uppgavs ha blivit dödade. 800 fångar i ett "omskolningsläger" gjorde i februari revolt och dödade vakterna. Fångarna föreknände sig i lägret och riktade även ett anfall mot en närbelägen Pathet Lao-garnison. De 800 fångarna tillhörde alla olika högergrupper i Laos. Berättelser om det inträffade har återgetts i Bangkoktidningen "Nationens röst".

Från gränsen mellan Laos och Thailand berättas vid minst ett tillfälle om hur Pathet Lao har öppnat eld mot flyktingar som har försökt ta sig över Mekong-floden till Thailand.

Kambodja

Från Kambodja rapporteras om nya deportationer från städerna. Eftersom Kambodja är nu mer slutet än de övriga kommunistiska länderna i området har uppgifter om den nya deportationsvägen, som skall ha inträffat redan i oktober förra året, först på den allra senaste tiden sipprat ut till väst. De nya deportationerna skall ha berört hundratusentals människor. Många tusen skall ha onkommit, enligt uppgifter i New York Times.

Thailand

Guerrillan har intensifierat sin verksamhet och som vi kunde berättat redan i förra numret har amerikanska vapen från Vietnam dykt upp hos guerrillan. Bland guerrillanfallen kan nämnas om ett överfall mot en polisstation 17 mil från Bangkok. Vid överfallet, som ägde rum nära den burmesiska gränsen, dödade två poliser.

Burma

Från Burma rapporteras ett 40-tal mindre strider under en tvåmånadersperiod. Vid den största skall 46 regeringsoldater och över 200 kommunistar ha dödat. 300 guerrillaoldater blev samtidigt tillbakadrivna över den laotiska gränsen.

★

Utförligare redogörelser för utvecklingen i Sydostasien efter kommunisternas maktövertagande i Indokina finns i Contra nr 3 o 4 1975 samt nr 1 1976. Dessa nr kan beställas från redaktionen.

ALBANIEN

Europas hänsynslösaste diktatur

Albanien är Europas mest efterblivna land. Och Europas mest hänsynslösa diktatur. Contra tar här upp Albanien ur två aspekter. Dels en artikel om det politiska förtrycket, dels en intervju med en svensk turist i Albanien.

Besökare från väst ser Albanien som ett paritenskt och strängt land. Otaliga västturister har stoppats vid inrean och tvingats välja mellan tvångeklippning eller onedelbar hemresa. Som ett led i kommunisternas kamp mot "västlig dekadens" är också skägg, minikjolar, maxikjolar och vida byxor förbjudna.

För albanerna är det emellertid diktaturens yttringar på andra områden som har varit svåra att uthärda. Efter kommunisternas maktövertagande blev så gott som hela den icke-kommunistiska politiska eliten utrotad. Studier som gjordes på grundval av uppgifter från den som suttit i albanska koncentrationsläger, visar att under kommunistregimens första år fanns 40 koncentrationsläger. Sammanlagt 80.000 albaner satt i sådana läger och 16.000 människor miste livet i fångelser och fångläger under perioden.

Medan resten av Östeuropa genomgick en viss liberalisering efter Stalins död, har albanerna fortsatt med sin stalinistiska politik. Under den fjärde partikongressen chockerade den albanska premiärministern de utländska gästerna genom att berätta hur de som motsatte sig partiets enhet skulle behandlas. Sättet var rättframt: "Spotta den i ansiktet, slå den på kufften och ge den, om nödvändigt, en kala i huvudet."

Det albanska kommunistpartiets historia visar att sådana varningar inte är tomma ord. Under de senaste tre åren har utrensningar genomförts som har kostat åtskilliga framträdande partimedlemmar livet.

Att kommunisterna presenterar

Att kommunisterna representerar folket är en central tanke i den marxistisk-leninistiska ideologin. Kommunisterna lägger därför alltid stor vikt vid att visa för sig själva och omvärlden att "folket" eluter upp bakom dem. I Albanien har denna uppslutning varit "enastående". I valet 1966 röstade 978.114 personer, för och 3 (tre) emot den enda tillåtna listan. En märklig prestation med tanke på att kommunistpartiet året innan maktövertogandet

hade 709 medlemmar i hela Albanien.

Liksom i andra kommunistiska länder förföljer myndigheterna religiösa grupper. 90% av de katolska prästerna har arresterats och många har avrättats. 1967 stängde myndigheterna samtliga kvarvarande kyrkor och moskéer och gjorde samtidigt troende rättslösa genom att upphäva alla lagar som gällde religiösa förhållanden. 1971 blev den katolske prästen Stefan Kurty arresterad, för att ha spionerat för "England, Vatikanen (!) och USA" enligt den officiella motiveringen, men enligt katolska kyrkor för att han döpt ett barn.

Idag är Albanien otvivelaktigt Europas hårda diktatur. Amnesty International uppger att "det finns starka skäl att tro att Albanien är det land i Europa som har det största antalet politiska fångar i förhållande till befolkningen."

Tyvärr ser det inte ut som om någon ändring skulle komma till stånd inom överskådlig framtid i Albanien.

Contra har intervjuat en turist som 1972 besökte Albanien. Vårt intervjuobjekt har bittat att få fråntråda anonymt.

Varför just Albanien som turistmål?

-För att jag skulle få se något nytt och exotiskt. Det är ju inte många som varit i Albanien, trots att det ligger närmare Sverige än både Grekland och Spanien.

Hur var det att komma in i landet?

-Visum hade vi i förväg. Men den som hade skägg fick zaka bort ett minst 5 cm brett band mellan polisongerna och eventuellt skägg på hakan.

Hur var det på hotellet, kom ni i kontakt med några vanliga albaner där?

-Hotellen, fem stycken, låg inom ett inhägnat område. Vi fick röra oss någorlunda fritt även utanför hotellområdet, men inga

albaner, utom de som var anställda på hotellet, släpptes in på området. En polis patrullerade hela tiden badstranden. Vilket nog behövdes, flera i vårt resesällskap blev bestulna på hotellet, på en badstrand utanför hotellområdet (som besöktes mest av albaner). Vid ett tillfälle försökte hotellpersonalen lura mig på pengar. Det fanns mycket små möjligheter att komma i kontakt med andra albaner än guider och motvarande. På badstranden fanns f.ö. högtalare som spelade internationalen som stopp.

Såg Du något av Albanien utanför badstranden?

-Ja, jag följde med på en tredagarstur runt i landet. Bussen måste köra på smala och dåliga grusvägar. De nya stora vägarna var reserverade för militära transporter. Under resan besökte vi bl.a. en fabrik. De medföljande svenska kommunisterna var hänfödda och förklarade att något mer avancerat fanns inte i hela västvärlden. Själv uppfattade jag dock inte fabriken som särskilt märkvärdig. Trots det var det förbjudet att fotografera. Resesällskapet från en tidigare buss varnade oss för att lämna kamerorna i bussen. Under uppehållet hade kinesiska tekniker gått och öppnat kamerorna och förstört den film som satt i. Vi såg f.ö. en hel del kineser i landet. Under turen såg vi också plakater som hyllade Enver Hoxha (Albaniens kommunistpartiledare).

Vilka svenskar var med på resan?

-De flesta var kommunist. Allt de såg uppfattades positivt. På kvällarna jublade de åt de kinesiska propagandafilmer som var den enda underhållningen på hotellet. När de inte såg på propagandafilmer eller badade sjöng de kampånger. Några costakar var "vanliga" turister.

Har Du något mer att berätta?

-Ja. När jag var ute på stan kom jag till Enver Hoxhas luxuösa sommarvilla. Jag tänkte fotografera infarten, men så fort jag tagit upp kameran störtade ungefär tio beväpnade soldater fram och förklarade med olika tecken att det var förbjudet. Några hade k-pistolar, men flertalet bar gevär.

Vid ett annat tillfälle hörde jag sirentjut. En militärjeep följdes av en svart Mercedes 600 och ytterligare en militärjeep. I Mercedesen var gardinerarna fördragna i baksätet. Guiden berättade att det var Enver Hoxha själv som passerat. Hans sätt att resa verkade inte särskilt folkligt.

Diktaturen skärps i Indien

Diktaturen i Indira Gandhis Indien hårdnar alltmer. Samtidigt som kontakterna med olika östblocksländer byggs ut. Man kan ana sambandet.

Bland den senare tidens frihetsinskränkningar kan nämnas att artikel 19 i den indiska grundlagen har upphävts. Artikel 19 hade som rubrik: "Rätten till frihet" och innehöll föreskrifter om yttrande-, föreläsning-, förenings-, rese-, bostättnings- och näringsfrihet. Upphävandet av artikel 19 skedde den 9 januari genom ett presidentdecret, som förklarade att domstolarna inte längre var behöriga att ta upp klagomål grundade på artikel 19. En annan kraftig frihetsinskränkning är att den gamla straffriheten för pressreferat från parlamentet har upphävts. Den som ordagrant återger vad som sagts av oppositionens få kvarvarande (dvs icke arresterade) ledamöter i parlamentet kan nu dömas för "tryckfrihetsbrott".

Ett annat betydelsefullt steg i riktning mot en alltmer totalitär diktatur togs då centralregeringen i New Delhi tog över ansvaret för delstatsregeringen i Tamil Nadu (med huvudstaden Madras). Delstatens regeringschef Mathavel Karunanidhi, ledare för det dominerande partiet Dravida Munetra Kazhagam (DMK) avstattes och ersattes med en anhängare till kongresspartiet, trots att kongresspartiet bara har drygt 10% av ledamöterna i Tamil Nadus delstatsparlament. I Tamil Nadu planerades val i mars, men trots detta förestående prov på väljarnas inställning förklarade Indira Gandhi att delstatsparlamentet upplöstes för att det inte längre speglade folkopinionen i delstaten och för att DMK hade gett uttryck för en önskan att lämna Indien (det senaste var en felaktig beskyllning; däremot har DMK tidigare varit starkt kritiska mot regeringens beslut att erätta engelska med hindi som officiellt språk; i Tamil Nadu talas inte hindi). Tamil Nadu med 45 miljoner invånare var den näst sista delstaten i Indien som inte styrdes av kongresspartiet. Den sista är Gujarat. Under undantagstillståndet har Tamil Nadu och Gujarat varit ändningshål för oppositionen.

Polisen på Madras flygplats har exempelvis inte hindrat politiska motståndare till Gandhi att ta sig ut ur landet.

Vilken storlek och vilka möjligheter har då oppositionen? Tidigare har vi i Contra uppgivit att det bedömdes att det skulle ta ungefär ett halvår för oppositionen att organisera sig underjordiskt. Denna prognos förefaller ha varit riktig. Under december och januari drev oppositionen en icke-våldskampanj i Mahatma Gandhis anda. Indien över hela landet lät sig arresteras i protest mot regimen. Polisen uppger att 80.000 arresterades under denna kampanj, och antalet politiska fångar nådde därmed upp till 140.000! En kampanj av det här slaget kallas i Indien satyagraha, och den genomfördes av en välorganiserad underjordisk rörelse i minst 300 olika distrikt. Oppositionen är koncentrerad till Jana Sangh-partiet (högerinriktat med 80.000 medlemmar i fängelse!), Lok Dal (i vilket bl.a. ingår det liberala Swatantra-partiet), socialistpartiet och den f.d. oppositionsgruppen inom kongresspartiet. I ledningen för den underjordiska oppositionen ingår många välkända f.d. parlamentsledamöter.

Indira Gandhis undantagstillstånd har varit förenat med en skärpning av den redan tidigare socialistiskt inriktade ekonomiska politiken. Ett av Indiens största ekonomiska problem har länge varit de statliga planmyndigheternas förlamande kontroll av näringslivet. Nu skärps denna kontroll ytterligare och allt fler företag dras in i det statliga planeringsmaskineriet, med sannolikt mycket negativa konsekvenser för den ekonomiska effektiviteten. Samtidigt som man har understrukit de socialistiska inslagen i den inre politiken har samarbetet med de kommunistiska staterna utvidgats kraftigt. Den Svtyske försvarsministern Helms Hoffman har således besökt Indien och träffat en överenskommelse med sin indiske kollega Bansi Lal om försvarssamarbete mellan Öst-

Sanjay Gandhi

tyskland och Indien. Sedan tidigare har Sovjetunionen som bekant ett starkt inflytande på indisk försvarspolitik. Med Skad militär styrka följer ofta expansiva planer. Så tycks nu fallet vara även i Indien; Bangladesh - där den Indien-vänlige presidenten Mujibur Rahman mördades 1975 - har framfört protester mot att Indien stödjer "antinationella krafter" och att Indien utrustar och tolererar guerillagrupper som går över gränsen mellan Bangladesh och Indien.

Samtidigt som Indira Gandhi själv slår in på en alltmer vänsterinriktad kurs, är det intressant att notera att en av de nya stjärnorna på Indiens politiska himmel anses vara förhållandevis högerinriktad. Man attackerade moskvakommunisterna - som är kongresspartiets närmaste samarbetspartner i Indien - och uttalade sig för en fri marknadsekonomi i en tidningsintervju i augusti. En intervju som bara delvis blev censurerad. Men sedan denna intervju har hans inflytande stärkt kraftigt och han bedöms ha en stor framtid. Han valdes nyligen in i verkställande utskottet i kongresspartiets ungdomsförbund, han är medlem i Indira Gandhis inre krets av rådgivare, han är "rådgivare" till delstaten Bihar då det gäller industriell utveckling och chef för en föga lönsam tillfabrik, som klarar sig endast tack vare förbindelser med administrationen. Trots sina bara 28 år är han en av Indiens skickligaste män. Hans namn: Sanjay Gandhi, yngste son till Indira, vars far Jawaharlal Nehru efterträdde Indires svärfar Mahatma Gandhi som premiärminister. Sven Enberg

notiser

Sverige

KGB I SVERIGE

Brittiska Institute for the Study of Conflict uppgav 1972 att KGB hade 35 agenter bland dem som var anställda vid sovjetiska ambassaden i Stockholm. Uppskatningen av antalet KGB-män vid Sovjets stockholmsambassad är enligt vad vi erfar från Västtyskland håll idag 45. En ökning med 23% på fyra år.

UPLÄNNING I SVERIGE

Den engelske poeten Stephen Morris inbjöds till Sverige av Svenska Institutet för att läsa sina dikter vid universitet, skolor och litterära sällskap. Morris skulle läsa poesi i 45 minuter, och varje gång skulle han få 100 eller 150 kronor. För att göra sin turné genom Sverige måste han emellertid ha arbetstillstånd. Tre dagar före avresan lät svenska ambassaden i London meddela att Morris vägrats arbetstillstånd. Det är Invandrarverket som behandlar frågor om arbetstillstånd. På invandrarverket vände man sig till Författarförbundet och bad om utlåtande över Morris ansökan. Författarförbundet avstyrkte. Man menade att Morris var alltför billig. Man skulle utöva illojal konkurrens mot sina svenska författarkollegor. Efter ett sådant remissutlåtande måste Invandrarverket avläsa ansökan om arbetstillstånd. Morris övervägde då att fullfölja sina planer, men att avstå från betalningen (då skulle han ju inte behöva arbetstillstånd). Svenska ambassaden avrådde dock bestämt. Om Morris fullföljde sina planer på detta sätt riskerade han att bli bojkottad i framtiden av Författarförbundets medlemmar.

CENTERNS UNGDOMSFÖRBUND - IGEN!

Man upphör aldrig att förvånas över centerns ungdomsförbunds märkliga internationella kontakter. Tidningen Ung Center berättade häromsårets om att GUP:s styrelseledamot Helena Nilsson deltagit i en kongress i Moskva som arrangerats av den kommunistiska världsförbundet World Federation of Democratic Youth med säte i Budapest.

SKP

SKP - Sveriges Kommunistiska Parti knakar, liksom VPK och KPML(r) i fogarna. De interna motsättningarna i SKP tycks dock hittills vara de som har gått minst långt. Det hindrar inte att det uppges finnas två stridande fraktioner inom SKP, och att minoriteten inom partistyrelsen, som tror sig vara i majoritet i partiet, arbetar för att kalla in en ny partikongress, för att omgående slänga ut den nuvarande partistyrelsemajoriteten ur partiledningen. Minoriteten i partistyrelsen förefaller vara än mer kinavänlig än majoriteten. Ledande namn i minoriteten uppges vara Nils Holmberg i Göteborg och partiorganet Gnistans redaktör Stefan Lindgren. Majoritetelinjen företräds av partiledaren Gunnar Hylin och Bo Gustafsson i Uppsala. Majoritetelinjens män har förspråket att partiet inte ska ställa upp i höstens val, men de har trots sin majoritetsställning i partistyrelsen inte kunnat genomdriva denna linje. P.S. ser det alltså ut som om SKP kommer att ställa upp i höstens val.

EUROPEAN LABOUR COMMITTEE

European Labour Committee (ELC) heter en mycket märklig organisation långt ut på vänsterkanten. ELC utger tidningen "Ny solidaritet" och har en i vissa städer mycket livaktig gatuförretningsverksamhet. Man uppges ha grupper i Stockholm, Göteborg, Malmö, Uppsala och Gävle. Tidningen Ny Solidaritets innehåll är bland de mest märkliga och extrema som står att finna på vänsterkanten, man har t.ex. beskyllt Nelson Rockefeller för att ligga bakom mordförsöket på president Ford, det socialdemokratiska partiet i Västtyskland för att finansiera de tyska nazisternas verksamhet och Willy Brandt för att vara CIA-agent. Gruppen samarbetar med liknande organisationer i USA och en del övriga länder i Västeuropa. Trots sitt märkliga budskap och den lilla gruppen medlemmar tycks man ha stora ekonomiska resurser till sitt förfogande.

P.S. ELC har nyligen bytt namn till "Europeiska Arbetarpartiet", och har för avsikt att ställa upp i höstens val.

ÖSTTYSKLAND SMUGGLAR SPIONER TILL VÄSTTYSKLAND VIA SVERIGE

På senare tid har flera spioner avslöjats i Västtyskland, Östtyska spioner som kommit till Väst via Sverige. Östtyskarna tar sig till Sverige och uppger att de är politiska flyktingar och ber att få komma vidare till Västtyskland.

KOMMUNISTISKA ARBETARFÖRBUNDET

Kommunistiska Arbetarförbundet (KAP) är det nya namnet på den trotskistiska organisationen Revolutionära Marxisterna Förbund. RMP ställde upp med en "rikalisti" i valet 1973, men fick så få röster att man inte ens i de officiella valprotokollen redovisade rösterna annat än under rubriken "Övriga". Samtliga grupper under rubriken "Övriga" fick 1307 röster i hela landet! Trots sin obetydliga storlek utger KAP veckotidningen "Internationalsen" (som tidigare gick under namnet "Skallvaden"! KAP är medlem i den internationella organisationen "4:e internationalsen". På grund av den trotskistiska inställningen är man förhållandevis fiendligt inställda till kommunismen i såväl Sovjet och Kina.

SVERIGE KOMMER EFTER

Ofta riktas kritik mot användningen av bruttonationalprodukt som enda måttare på ekonomiskt västånd. Den kritik som riktats mot BNP-måttet från vänsterhåll har vanligen varit destruktiv, dvs man har inte föreslagit något alternativt mått som skulle vara bättre. Ett tänkbart alternativt mått på ekonomiskt västånd vore varutillförseln. Genom ett sådant mått görs måttnäret än mer materiellt inriktat, men samtidigt kan man eliminera den statliga byråkratin, vars bidrag till individens välbefinnande torde vara ganska begränsat. Beräkningar som har gjorts av välståndet i olika länder med hjälp av ett mått på varutillförseln visar att Sverige hamnat på efterkälken inte bara i jämförelse med USA. Även Västtyskland, Danmark och Norge ligger före Sverige (Västtyskland hela 28% före år 1973.) Vad som är särskilt att märka är att utvecklingen av varutillförseln varit betydligt sämre i Sverige än i många andra europeiska länder. Medan BNP-utvecklingen för Sveriges del varit ungefär jämförbar, eller endast o-betydligt under övriga länders. Beräkningar om varutillförseln utveckling har gjorts av Jan Bröms vid Sveriges Industriförbund.

PRIMÄRVALEN I USA

Under hela våren och försommaren kommer en rad primärval att äga rum i USA. Contra ger här en tidtabell för primärvalen. För fullständighetens skull har vi tagit med även de primärval som redan har genomförts.

24 feb	New Hampshire
2 mars	Massachusetts Vermont
9 mars	Florida
16 mars	Illinois
23 mars	North Carolina
6 april	New York Wisconsin
27 april	Pennsylvania
1 maj	Texas
4 maj	Georgia Indiana District of Columbia
6 maj	Tennessee
8 maj	Louisiana
11 maj	Nebraska West Virginia Connecticut
18 maj	Maryland Michigan Arkansas
25 maj	Idaho Kentucky Nevada Oregon
1 juni	Montana Rhode Island South Dakota
8 juni	California New Jersey Ohio

Övriga delstater utser sina delegater till partikonventen på annat sätt. Det demokratiska partikonventet hålls den 12 juli i New York och det republikanska den 16 augusti i Kansas City. (I primärvalen i Louisiana och Connecticut väljs endast delegater till det demokratiska partikonventet, republikanerna utses på annat sätt).

RONALD REAGAN OM SOVJET

Ronald Reagan, nu amerikanska presidentkandidat, höll i augusti förra året ett föredrag vid Pasadenas tekniska högskola. Reagan förklarade att de studenter som ville att USA skulle komma i nivå med Sovjet bara behövde arbeta målmedvetet för följande punkter:

1. Att sänka amerikanens genomsnittsinkomst med 80%.
2. Att föra över 33 miljoner arbetare från industrin till jordbruket.
3. Att skrota 59 miljoner TV-apparater.
4. Att bryta upp 14 av 15 km väg.
5. Att skrota 19 bilar av 20.
6. Att lägga ned två tredjedelar av järnvägsnätet.
7. Att riva 70% av landets villor och lägenheter.
8. Att stänga av 9 telefoner av 10.

När dessa åtta krav är uppfyllda gäller det bara att hitta ett kapitalistiskt land som är dumt nog att leverera så mycket vete och andra livsmedel att landet inte går under. (minut)

USA:S SOCIALDEMOKRATER VARNAR

USA:s socialdemokrater, "Social Democrats", har varnat sina europeiska meningsfränder för allt samarbete med kommunisterna. Man pekar särskilt på den italienske kommunistledaren Berlinguers vänskap med Sovjet och hans lovord över Östtyskland. Socialdemokratiskt samarbete med kommunister riskerar att finländisera hela Europa menar de amerikanska socialdemokraterna, vars organisation är ansluten till den socialistiska internationalen.

SOVJETISK U-HJÄLP

Västvärlden inom OECD-blocket gav 1974 ungefär tio gånger så mycket i u-hjälp som hela Östblocket tillsammans, inkl Kina.

MER PENGAR TILL ÖST ÄN TILL U-LAND

Den västtyska oppositionens kritik mot regeringens Östpolitik är hård. Men konsekvenserna av Östpolitiken är också märkliga. CDU:s u-hjälpeexpert Todenhöfer konstaterade nyligen att Östblocket under 1975 fick mer pengar från Västtyskland än alla u-länder tillsammans. Östländerna fick 4,2 miljarder DM i krediter och bistånd, medan u-länderna fick nöja sig med 3,6 miljarder, berättar Die Welt.

ILLEGAL TIDSKRIFT I LITAUEN

Källor i Litauen berättat om en ny samisdat-tidskrift, Austra (Morgonrodnad). Det första numret är på 52 sidor och innehåller artiklarna "De första morgonstrålarna", "Vid den internationella domstolen", "Biskop Valancius' 100-årsdag" och "Att leva utan lögn". Tidskriftens motto är hämtat från det självständiga Litauens nationalsång:

Må kärleken till Litauen
bränna i våra hjärtan
Må enheten blomma
i Litauens namn

Austra är ingen ny tidskrift, utan en återupptäckelse av en tidigare tidskrift med samma namn, som utgavs av den litauiska nationaliströrelsen under motståndskampen mot det ryska imperiet under åren 1883-1886. Utgivarna av den nya Austra har identifierat sig med sina föregångare genom att kalla det första numret för nr 1(40). 1800-talets Austra utkom med 39 nummer.

Trond Andersen

NATIONELLA FOLKFRONTEN I LITAUEN

En hemlig organisation med namnet "Nationella folkfronten" har bildats i Litauen. Folkfronten har t.o.m. lyckats genomföra en kongress, där ett politiskt program antogs. Man kräver självständighet för Litauen, fria val och frisläppande av alla politiska fångar. Man uttrycker också sitt intresse för en "union mellan de baltiska och skandinaviska länderna inom ramen för det fria Europa." Nationella Folkfrontens deklARATION har i sin helhet publicerats i den litauiska exiltidningen Tevickos Žiburiai i Kanada.

EXTRAPOLISER I SOVJET

Enligt den danska tidskriften Minut har Sovjets vice inrikesminister generallöjtnant Boris Schumilin uppgett att det finns sju miljoner "extrapoliser" direkt underställda den ordinarie polisen i Sovjet.

SOLOJENITSYN PLANERAR NY BOK

Nobelpristagaren Alexander Solzjenitsyns GULag-arkipelagen har nyligen utkommit i sin femte och sjuätte del på ryska och franska i Paris. Nu arbetar Solzjenitsyn på en omfattande romanserie om ryska revolutionen. Romansviten började med "augusti 1914", som redan finns på svenska. Två kommande delar heter "Oktober 1916" och "Mars 1917". Men efter dessa tre delar kommer Solzjenitsyn över till kärnan i sin romanserie, avsnittet om ryska revolutionen och inbördeskriget. Solzjenitsyn har nyligen via den ryska emigranttidningen "La Pensée Russe" i Paris bett sina landsmän i utlandet som har minnen från revolutionsåren och perioden 1917-1922 att höra av sig. Det är nödvändigt med ögonvittnen, menar Solzjenitsyn, eftersom alla "dokument och ögonvittnesskildringar som berättade sanningen metodiskt har företörts eller förskränts" av de sovjetiska myndigheterna.

SOVJET UTBILDAR PLO-TERRORISTER

Den amerikanska tidningen Newsweek uppger att Sovjet utbildar palestinska terrorister inom PLO. Utbildningen skall enligt tidsskriften pågå på Krim, i ett läger där tidigare kubaner och angolaner har utbildats. Ett sextio-tal palestinier genomgår f.n. ett tvåårigt utbildningsprogram.

RASDISKRIMINERING I ÖST

En nigeriansk student, som studerade i Kiev (Ukraina), på ett tjeckiskt stipendium fick detta stipendium omedelbart indraget då han gifte sig med en tjeckisk flicka. De afrikanska studenterna i Kiev har demonstrerat i protest mot det inträffade, som de ser som ett utslag av många på rasdiskriminering i Östeuropa, enligt den franska veckotidningen Le Point.

MOSKVA LEVERERAR AMERIKANSKA VAPEN TILL GUERILLAN I URUGUAY

Regeringen i Uruguay har anklagat Sovjet för att ha levererat amerikanska vapen - från Vietnam - till guerillan i landet. Mer än 1000 gevär och 30000 patroner har beslagt vid razzior i Uruguay. (Die Welt)

KINA OCH NGUYEN CAO KY

Den förutvarande sydvietnamesiske regeringschefen och vicepresidenten Nguyen Cao Ky har avslöjat att han vid flera tillfällen, efter det att han förlorat sin makt-position, uppsöktes av kinesiska agenter som föreslog att han skulle genomföra en kupp mot president Thieu. Kineserna utlovade Ky allt stöd om han såg till att Sydvietnam förde en politisk kurs oberoende av såväl Sovjet som USA.

Världsspännande avspänning.

ATT GÖRA VÄGGTIDNINGAR I KINA

30-årige Li Chieng-tien arbetade i mer än ett år på en väggtidning som omfattade 20.000 kinesiska skrivtecken. Li angrep Mao-kulten, partielitens privilegierade ställning, rättlösheten i Kina, maoisternas massakrer på civilbefolkningen - under 50-talet och under kulturrevolutionen, bristen på yttrandefrihet m.m. Li Cheng-tien arresterades tämligen oengående och fördes till diverse omskolningsläger. Idag är han spårlost försvunnen. (What's happening on the Chinese Mainland)

JÄMLIKHET INGET FÖR KINESER

I Washington brukar de olika ambassaderna fira nationaldagarna genom mottagningar dit landsmän i Washington-området, eller i vissa fall hela den amerikanska Sotkusten bjuds in. Man gör då ingen skillnad mellan personer i olika social ställning.

För den kommunist-kinesiska delegationen vid "förbindelsekontoret" i Washington passar emellertid inte denna internationella sed. I samband med firandet av den kinesiska nationaldagen härmedens anordnade man två mottagningar. Till den första inbjöds af-fären, ledamöter av den amerikanska kongressen, framtstående medlemmar från den kinesiska kolonin i Washington etc. Fyra dagar senare anordnades en ny mottagning, till vilken de grupper som inte inbjudits vid det tidigare tillfället kunde komma. Det gällde då personer av låg social status, t.ex. kockar, servitriser, chaufförer etc. Dessa ansågs uppenbarligen inte kunna inbjudas samtidigt som den tidigare gruppen.

Allan O. Brownfeld

FAMILJEBACKGRUNDEN AVGÖRANDE I POLEN

Amerikanen Noel Perrin reste i början av detta år till Warszawa för att arbeta som gästprofessor i engelska. När han skulle börja tampa med den polska byråkratin måste han i blanketter fylla i sin "klass". Perrin förstod inte vad som menades, men när man var påtridig sa han att han kom från ett klasslöst samhälle. Detta kunde naturligtvis inte accepteras av byråkraten. Perrin frågade då vilka klasser det fanns att välja mellan, det visade sig att man kunde välja mellan "arbetare", "bonde" eller "intelligentia". Eftersom Perrin ägde ett jordstycke i USA sa han att han var bonde, men detta godkändes inte av byråkraten. Han måste till slut finna sig i att bli klassad som "intelligentia". För Perrin gjorde detta ingen större skillnad, för polackerna själva kan det däremot vara av avgörande betydelse vilken social bakgrund man har. Vid intagningsarna till universitet och högskolor får nämligen barn till bönder och arbetare fem poäng extra, vilket väger tungt med tanke på att man maximalt kan uppnå tjugofem poäng.

MULTINATIONELLA FÖRETAG ETT FÖREDÖME

Så skulle man kunna sammanfatta den rapport som FN:s internationella arbetsorganisation ILO sammanställt om multinationella företags verksamhet i u-länder. De multinationella företagen (MNF) betalar i genomsnitt högre löner, men föreker efter blanda förmåga undvika massuppsägningar och korttidsarbete. Man samarbetar i internutbildningsfrågor på ett fördömligt sätt med de statliga myndigheterna. MNF bjuder också vanligen på bättre arbetsmiljö än övriga företag. I rapporten uppskattas antalet sysselsatta i MNF till cirka 14 miljoner, varav 2 miljoner i u-länder och 12 miljoner i i-länder.

JUGOSLAVIEN

26-åriga Miljenko Hrkać hör till den senaste tidens dödsdömda politiska motståndare till Tito-regimen i Jugoslavien. Vådanden om nåd för Hrkać har riktats från hela Västeuropa - med undantag av Sverige. Bland övriga som dömts för politiska brott på senare tid kan nämnas Slavko Vrbanić (15 år) och Zvanke Djapo (5 år) samt 23-åriga västtyskan Barbara Plachetka (11 år). Hrkać dömdes för ett sprängattentat, men man har inte kunnat knyta honom till attentatet utan bara till kroatiska nationalistgrupper. Fria språkliga advokater i Belgrad uppfattar det som ett justitiemord. Plachetka dömdes för att ha kört den högerinriktade kroatiska nationalist Vinko Barišić till Jugoslavien. Barišić själv fälldes för andra "brott" till tjugo års fängelse. De jugoslaviska myndigheterna uppger att ungefär 200 personer har dömts för politisk verksamhet under det gångna året. Antalet politiska fångar uppskattas till 4.000. Bara Sovjet, Albanien och Östtyskland har fler politiska fångar i Europa.

Landstingsförbundet i Sverige beslöt nyligen att flytta sina resor för reumatiker från Spanien till Jugoslavien, flyttningen motiverades uteslutande med politiska skäl. Flera borgerliga ledamöter reserverade sig mot beslutet, men den socialdemokratiska majoriteten drev igenom flyttningen.

ATT BLI DOKTOR I PRAG

Rektorn vid Karlsuniversitetet i Prag, professor Ceska, har sänt ut en cirkulärskrivelse, som fastställer kraven för godkännande av doktorsavhandlingar och "kandidatuppsatser" i konstavetenskap, litteraturvetenskap och estetik. Hela skrivelserna återges i tysk översättning i den schweiziska tidskriften Zeit Bild. Bland de viktigaste kraven för godkännande kan nämnas: Använder arbetet en marxistisk-leninistisk metodologi? Särskild uppmärksamhet måste riktas mot eventuell revisionism, dubbelism, trotskism eller socialdemokratisk ideologi. Belyser arbetet en ny socialistisk människans uppfostran? Har kandidaten utvecklats till en socialistisk personlighet? Åberopas icke acceptabla borgerliga auktoriteter i arbetet?

Den lärare som inte noggrant iaktar föreskrifterna får enligt cirkulärskrivelsen räkna med disciplinära åtgärder, utan hänsyn till position i den akademiska världen.

SÅ RÖSTADE MAN I AFRIKA

När den afrikanska enhetsorganisationen OAU i januari röstade om man skulle erkänna MPLA i Angola eller ej, så avslöjade många stater betydligt mer än sin inställning till Angola och MPLA. Man kan ur omröstningresultatet dra slutsatser om vilka stater som är socialistiskt inriktade och vilka stater som vill följa en mer moderat kurs. Röst-siffrorna blev 22-22 och två nedlagda. Röstfördelningen var som följer:

För MPLA (socialistiskt inriktade stater)

Algeriet	Mauritius
Benin (Dahomey)	Madagaskar
Burundi	Mali
Ghana	Mozambique
Guinea	Niger
Guinea-Bissau	Nigeria
Ekvatorial-Guinea	Sao Tomé
Kap Verde-öarna	Somalia
Komorererna	Sudan
Kongo	Tchad
Libyen	Tanzania

Nedlagda

Etiopien Uganda

För förhandlingar (moderat inriktade stater)

Botswana	Marocko
Centralaf. Rep.	Mauritanien
Egypten	Rwanda
Elfenbenskusten	Senegal
Gambia	Sierra Leone
Gabon	Sesiziland
Kamerun	Togo
Kenya	Tunisien
Lesotho	Zaire
Liberia	Zambia
Malawi	Övre Volta

Uppgifterna avser omröstningen i januari. Under intryck av Kubas militära framgångar har flera OAU-stater svängt, och MPLA-regimen är nu upptagen som medlem i OAU.

SYDAFRIKA RUSTAR UPP

Enligt Neue Zürcher Zeitung ökar Sydafrika i år sin försvarsbudget med 50% till 1,75 miljarder rand. Har mycket av dessa pengar som används i Angola är inte känt.

SYDAFRIKANSKA APELSINER

För några år sedan förekom det i Sverige bojkotta sydafrikanska varor. Numer har bojkotten upphört. När bojkotten var igång drabbade den framförallt försäljningen av Outspan-apelsiner. Enligt ett program i den holländska televisionen så odlas flertalet Outspan-apelsiner på Zebedele-plantagerna, ett företag som helt ägs av svartar. Bojkotten mot det "vita" Sydafrika drabbade alltså på sin tid i första hand det "svarta" Sydafrika.

TRAFIK"OLYCKA" NY KGB-METOD

Den ungerska exiltidningen "The Guardian" redogör för en rad fall av underliga trafikolyckor som antas vara arrangerade av KGB, för att oskadliggöra motståndare till den ryska spion- och polisorganisationen. Man misstänker att den ryske författaren, flyktingen och f.d. koncentrationslägerfånge (i Sovjet) Arkadi Belinkov dömdes på detta sätt i Italien 1969. Ett annat fall inträffade i Sovjet-Georgien i februari 1974 då den ortodoxe prästen Viktor Shalamberidze dömdes i en bilolycka under "misstänkta omständigheter". I mars 1975 rådde den populära prästen Dmitri Dudko ut för följande: Han fick ett brev om att hans bror var intagen på sjukhus. En vän till honom som hade bil körde honom till sjukhuset. De blev omkörda av en stor lastbil, som tvärstannade precis efter omkörningen. Dudkos och hans vän måste tvärbronsa. Några män hoppade ur lastbilen, varefter föraren backade den rätt på bilen med Dudko. Dudko och hans vän blev svårt skadade. Männan som hoppat ur lastbilen steg in i den igen, varefter lastbilen körde sin väg. När Dudko och hans vän vände sig till polismyndigheten för att anmäla det inträffade vägrade man att vidta någon åtgärd. Man antar att KGB:s avsikt i detta fall endast var att skrämma Dudko till tystnad.

ANTI-SEMITISK SPELFILM I SOVJET

Runt om i Sovjetunionen visas f.n. en spelfilm med namnet "Det hemliga och det uppenbara". Filmen skall avslöja "sionisterna". Den är starkt anti-semitisk och har förorsakat protester från bl a judiska grupper. (East West Digest)

SUDETTYSKLAND OCH PALESTINA

En delegation med företrädare för den sudettyska befolkningen i Västtyskland har i FN krävt att sudettyskarna skall ges samma rättigheter som palestinierna i FN. Precis som palestinierna fördrevs eller flydde sudettyskarna från sitt hemland strax efter andra världskriget. Man hamnade i ett grannland där invånarna, precis som i Palestina, talade samma språk. Mer än 3 miljoner sudettyskar fördrevs från Tjeckoslovakien, medan antalet palestinier som flydde från det nuvarande Israel var ungefär en femtedel så stort. Delegationens ledare Walter Becher överlämnade en petition med 150.000 namnunderskrifter där sudettyskarna kräver återupprättande av sina rättigheter. Det enda land som hittills har utlovat sitt stöd för sudettyskarnas krav är - Israel!

CONTRA

MOT SOCIALISM - FÖR FRIHET

oberoende borgerlig
kvartalstidskrift

Adresser:

Box 6082, 102 32 STOCKHOLM 6
Box 2035, 403 11 UTEBORG 2
Box 426, 701 06 ÖREBRO 1

Prenumeration:

20 kronor
Postgiro 85 95 89 - 4
Bankgiro 261 - 2638

Ansvarig utgivare:

Christer Arkefors

Detta nummer

är presslagt 1976-02-25

Sista nummer

utkommer i juni

Varför super Kowalsky?

Efter fyra år återvände jag till Polen med vissa förväntningar om förändringar och förbättringar för gemene man i Polen. 1971 kom man ihåg upplöpan efter de nya hårda arbetsnormerna, brist på stapelvaror m.m. Ändå pekar ett besök idag på väldigt små förändringar till det bättre. Fortfarande samma långa köer framför livsmedelsbutikerna, samma valutaväxlare och samma prostituerade som möter de svenska turister vare främsta mål tycke vara att super sig fulla så billigt som möjligt.

I Warszawa får Arbetsverken gång på gång ta itu med frågor som väcker stort missnöje i breda folklager. De katolska prästerna bevakar noga sitt oberoende i förhållande till de kommunistiska myndigheterna, som vill skaffa sig starkare inflytande på ungdomens utbildning. Eleverna och studenterna svarar med skolk och ointresse. Men ett helt annat problem har blivit allt allvarigare. Alkoholism.

Alkoholismen har blivit den värsta sjukdomen i dagens Polen. 10% av de anställda kommer halvfulla

till jobbet varje morgon. Och 18% av alla olycksfall i arbetet inträffar på grund av för mycket polak vodka. Hälften av alla brott och 85% av alla skilsmässor förorsakas av alkoholism. Under det senaste decenniet har alkoholkonsumtionen ökat med 60% i jämförelse med Västeuropa. Den polska industrins produktivitet sjunker på grund av alltför stor frånvaro.

Varför super då genomsnittspolacken så mycket? Ett svar är att den vanlige polske arbetarens liv inte har många ljuspunkter. Livet är helt enkelt dystert, grått, utan anledning för någon att kämpa för något bättre och utan möjlighet för någon att hoppas på något bättre. Den socialistiska och kommunistiska indoktrineringen efter andra världskriget har inte bringat någon lindring till ett folk med ett tragiskt förflutet. Glömskan i flaskan har blivit en flykt från livets tråkigheter, som förstärks av den totalitära statens glädjedödande tentakler in i hem, skolor och förhoppningar.

Hils-Eric Brodin

Jordbruket har problem även i Kina

Under perioden 1959-1970 var all statistik i Kina hemligstämplad. Om man ser närmare på de siffror som offentliggjorts för de omkringliggande åren företår man varför, samtidigt som jordbruksproduktionen minskade med 0,6 procent per år. De officiella källorna tyder inte på någon mer gynnsam utveckling under de allra senaste åren. 1974 uppgavs industriproduktionen till 93 miljarder ¥ och jordbruksproduktionen till 30,5 miljarder. 1970 uppgavs den kinesiska varuproduktionen till 120 miljarder ¥, varav 90 miljarder ¥ från industrin och 30 miljarder från jordbruket. Uppgifterna kom från Chou En-lai. 1971 uppgavs produktionen ha ökat 10%, vilket rimligen borde innebära en produktion på 132 miljarder ¥. Industriproduktionen uppgavs vara 101 miljarder, vilket lämnar 31 miljarder till jordbruket. Men om man går tillbaka till 1959 var produktionen 103 miljarder ¥, varav industriproduktionen 69,6 miljarder ¥ och jordbruksproduktionen 33,4 miljarder ¥. Under de elva åren mellan 1960 och 1971 ökade den sammanlagda produktionen med bara 2,1 procent per år.

MAO: SOVJET EN HITLER-DIKTATUR

Enligt Nya Kina, den officiella kinesiska nyhetsbyrån, har Mao Tse-tung förklarat att "Sovjetunionen befinner sig idag under en högborgarnas diktatur, en diktatur av samma typ som de tyska fascisternas, en diktatur av Hitler-typ." I kommentarerna till uttalandet av Mao fördömde nyhetsbyrån avspänningspolitiken.

Den här tidning säljs av: